

Giới thiệu Fic Ngắn Của Bangtan Và Army

Một câu chuyện kể về các nam thần của giới trẻ hiện nay - nhóm BTS. Họ là những người tài giỏi, đẹp trai và có lượng fan đông đảo. Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Jeon JungKook

JungKook là cool boy nổi tiếng trong trường, còn bạn chỉ là một con nhỏ vô danh. Bạn và anh dường như chẳng có gì liên quan đến nhau cho tới khi...

Hội thao năm nay diễn ra sớm hơn mọi năm thì phải, mà bạn cũng chẳng quan tâm lắm, vì với bạn nó vốn chỉ là cực hình. Bạn ghét thể thao, bạn ghét phải vận động đổ mồ hôi, thứ bạn thích chỉ có sách, bài tập và...sách. Đúng, bạn thực chất chẳng khác gì một con mọt sách chính hiệu.

Tới những ngày cận kề hội thao bạn bất ngờ phải đối đầu người bắt cặp, vì cậu bạn kia bị đau ruột thừa cấp tính. Sẽ chẳng có gì đáng bạn tâm nếu người bắt cặp mới của bạn không phải là Jeon JungKook, nam thần thể thao của trường trung học BangTan.

...

Hôm nay là ngày đầu tiên bạn và JungKook luyện tập cùng nhau.

-Ya, Lee Ami, cậu đang chạy hay đang bò vậy hả? Như thế bao giờ mới tới đích được? -JungKook vừa chạy vừa quay lại trêu chọc bạn.

-Coi như cậu xui xẻo đi, lần này tôi không tham gia hội thao đâu, nhất quyết không tham gia! -bạn khựng lại một chỗ, vừa thở hồng hộc vừa vuốt lấy vuốt để mồ hôi trước trán.

-Đã mệt rồi còn lười! -JungKook bĩu môi, vòng tay trước ngực nhìn bạn.

-KẼ TÔI!!! -bạn hét to rồi quay lưng bỏ đi ngay sau đó. Anh thấy vậy liền chạy theo xin lỗi bạn rồi rít.

Và những ngày sau đó cũng chẳng khá khẩm gì hơn...

-Này Ami, nếu cậu thắng được bài thi chạy cặp trong hội thao thì tôi sẽ tặng cậu một món quà. Thấy sao? -JungKook vừa tạt ngang qua lớp bạn và giờ đang chống cằm đứng ở khung cửa sổ giáp hành lang gần chỗ bạn ngồi. Khỏi nói, mấy đứa con gái trong lớp đã nháo nhào lên thế nào, Cool boy cơ mà!

-Thật chứ? -bạn ngạc nhiên nhướn cặp kính cận của mình lên. Về mặt vô cùng biểu cảm ấy khiến anh bật cười.

-Tất nhiên! -JungKook nhếch môi.

Những buổi sáng và tối sau đó bạn đã rất chăm chỉ tập luyện, bạn chạy tới kiệt sức, mồ hôi rơi lã chã, và bạn đã sút hần hai cân chỉ chưa đầy một tuần. Điều này khiến ba mẹ, thầy cô và bạn bè của bạn hết sức ngạc nhiên.

"Nghe nói ba JungKook rất hay qua Mĩ công tác, mình sẽ xin cậu ta mua cho vài cuốn tài liệu cực hiếm bên đó!"

Hội thao cuối cùng cũng tới...

Thật bất ngờ, bạn và JungKook đã thắng không chỉ một mà tới ba hạng mục. Đến cả anh còn cảm thấy ngạc nhiên mà.

Còn bạn thì đang mừng thầm vì sắp nhận được món quà quý giá từ anh.

...

Sau khi hội thao kết thúc, anh và bạn cùng nhau ngồi ghé đá uống cô ca, bạn tất nhiên không quên mục đích chính.

-Cậu sẽ tặng quà cho tôi như đã hứa chứ? -bạn hỏi.

-Tất nhiên! -JungKook gật đầu.

-Vậy cậu...

-Chúng ta...hãy thử hẹn hò đi! -anh nói đồng dục, âm lượng to đến nỗi những người đi gần đó đều có thể nghe được -Đó là quà cho cậu!

-Cái gì?-bạn ngạc nhiên mở tròn mắt. Hẹn...hẹn hò sao?

Bất giác gương mặt bạn đỏ au lên, quái lạ, bạn đâu có thích anh, tại sao lại như vậy?

-Đứng lại đã, này...!-bạn toan bỏ đi thì bị anh kéo trở lại-Tôi muốn cậu trở thành bạn gái của tôi. Thích hay không thích, trả lời mau???

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Park Jimin

Nơi lan can sân thượng của TH Bangtan có một cô gái đang an nhiên một mình ngồi đó. Mái tóc dài mượt mà của cô ấy bay nhẹ trong gió, gương mặt bình thản hết như chẳng gì có thể đánh đổ được ấy đang phóng tầm mắt nhìn ra khoảng trời rộng lớn ngoài kia. Cô gái đó không ai khác là chính bạn.

Bạn đang làm gì thế này? Ngắm cảnh ư? Không, bạn đâu rảnh rồi tới vậy.

Từ nơi này nếu có thể nhấc bổng mình lên cùng làn gió, đến những nơi chú chim cánh mỏng hướng về, tắm mát da mặt mình bằng tầng hơi nước trong trẻo ấy thì hay quá. Bạn biết rằng suy nghĩ của bạn khác người, nhưng ai có quyền cấm cản bạn ước mơ, trong khi ước mơ còn không bị đánh thuế?

Cái bầu không khí ngột ngạt này bạn chịu đựng quá đủ rồi. Ai cũng lạnh lùng bắt nạt bạn, ai cũng nhìn vào gia thế của một con người để phán xét rằng có nên làm bạn với kẻ đó hay là không? Bạn chán ghét lắm rồi đấy. Nếu có thể đến được nơi bản thân không bị ai khinh bỉ, cười nhạo thì hay quá rồi.

Chỉ cần nhớ lại những hình ảnh ấy, bạn còn không khỏi rùng mình...

"Mày nghĩ mày là ai mà dám lên mặt với tao? Bộ bố mày là tổng thống chắc?"

"Rốt cuộc cũng là thứ giả vờ yếu đuối để được đám con trai thương hại thôi. Có gì hay ho?"

"Mày đi chết đi, chả ai khóc than cho mày đâu!"

Bọn họ đẩy bạn vào góc tường, thay phiên nhau ném những túi phấn bột đủ màu vào đồng phục bạn, tạt nước lên người bạn, không những vậy còn đâm vào bụng bạn. Cảm giác đau đớn đó khiến bạn bị khuất phục, bạn im lặng hứng chịu sự khắc nghiệt mà người ta vẫn gọi là bạo lực học đường như một lẽ thường nhật...

Bạn khẽ nhếch môi cười bất lực, còn có thể làm gì khi ai ai cũng ghét bỏ mình? Họ xem bạn như cái gai trong mắt, dù làm tốt mọi việc nhưng vẫn bị cho là thứ thừa thãi của xã hội thôi...

Cách giải quyết tốt nhất cho mọi vấn đề vẫn là: đưa tất cả trở lại quỹ đạo của chính nó.

Vắng bạn...

Sẽ chẳng ai để tâm tới chuyện đó cả.

Chỗ bạn vẫn ngồi trong lớp sẽ bị thay thế bởi một ai đó, hoặc thậm tệ hơn nó sẽ bị mọi người quảng riêng cho một góc tắm tối, nơi được xem là chỗ trú ẩn của ma quỷ.

Bạn sẽ từ đây đáp xuống, mạnh mẽ như một loài chim trước gió, được chứ?

Bạn muốn biết cảm giác được bay là thế nào...

"I believe i can fly..."

Nói là làm, bạn đứng bật dậy như một vị thần, can đảm nhìn xuống bên dưới từ tầng thứ mười như điều này chả có gì đáng sợ. Bạn dang rộng đôi tay, mắt nhắm hờ, miệng khẽ nhườn một nụ cười ý vị. Bạn đang cảm nhận mùi gió, nó thơm quá.

"Ngã xuống nào, cậu sẽ bình yên thôi!", một tiếng nói từ đâu thúc giục bạn.

Bạn nghiêng người trong tư thế chuẩn bị của người sắp bước sang một thế giới khác, hạnh phúc và công bằng hơn. Và "Haizz!", một tiếng thờ dài khiến bạn phút chốc dao động. Có người ở đây, bạn quay phắt lại.

Là anh, Park Jimin?

Không nói thêm lời nào, Jimin chỉ nhìn bạn, khóe môi nhếch lên một nụ cười đầy thách thức.

-Sao không nhảy đi, muốn tự tử lắm mà?

Bạn nghiêng đầu tỏ ý không hiểu.

-Tôi cũng đang buồn đời lắm đây, nhảy chung đi?

Jimin lại cười, đoạn anh cho cây kẹo mút này giờ đang cầm vào miệng rồi bước từng bước tới chỗ bạn. Thấy anh cũng ở đây bạn đã ngạc nhiên lắm rồi, giờ còn đòi chết chung nữa. Có lộn không vậy?

-Nếu chết đi thì chỉ mình cậu cảm thấy vui thôi, đúng chứ? Còn tôi, chuyện này chẳng vui tí nào đâu!

Bạn lại nhìn anh không nói gì, rốt cuộc anh đang nói gì vậy? Park Jimin, chàng trai suốt nửa năm học chỉ biết cúp tiết đi tập nhảy gì đó, không thì lại nằm ra bàn ngủ cho tới giờ tan học. Những lời vẫn âm áp sách vở đó anh lấy ở đâu?

Mà cũng tại vì vậy bạn liền quên mất bản thân đang có ý định tự tử luôn rồi.

Jimin nắm lấy tay bạn kéo xuống, độ cao của lan can ấy làm bạn loạng choạng ngã xuống, cũng may anh đã kịp đỡ lấy eo bạn.

Khoảng cách này gần quá, tới nỗi bạn có thể cảm nhận được hơi thở dịu mát của anh. Đôi mắt của Jimin thật đẹp, chúng trong suốt như mặt hồ mùa thu vậy, cũng thật sắc xảo như lưỡi dao nữa.

-Tại sao cậu lại cứu tôi?

Bạn hỏi.

-Tôi nào đâu cứu cậu, tôi đang cứu mình đây chứ? -Jimin thì thầm vào tai bạn- Vì...Park Jimin này thích cậu, tôi không cho phép bạn gái tôi chết, cậu hiểu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Min Yoongi (1)

Bạn là đội trưởng đội cổ động của trường TH Bangtan. Bạn trông khá xinh xắn ưa nhìn, học cũng ổn nên được nhiều chàng cùng khối tâm tía, tuy vậy tới giờ vẫn chưa ưng ý người nào cả. Lí do thì không phải ai cũng đoán được.

-Min Yoongi thiên tài bóng rổ, tụi em yêu anh Min Yoongi!!! -đó là giọng của mấy nàng nữ sinh trường bên. Bọn họ thậm chí còn đem cả băng rôn, hình phóng to của anh tới để cổ vũ. Haizz, Min Yoongi đúng là nam thần mà, đã đẹp trai lại còn chơi bóng giỏi nữa.

Bây giờ là thời gian nghỉ giữa hiệp, bạn tách nhóm cổ vũ để ngồi một mình ở ghế đội, mắt vẫn say sưa dán chặt vào hình bóng người con trai đang ngồi uống nước bên phía đối diện. Khoảnh khắc anh nhắm hờ mắt và ngửa cổ uống nước, những giọt mồ hôi lóng lánh trên khuôn mặt anh, từng thứ từng thứ một được thu gọn vào tầm mắt bạn.

Như nhận ra có ai đó đang nhìn trộm mình, Yoongi bất ngờ quay phắt về phía bạn. Khởi nói, bạn bị anh làm cho một phen giật bắn mình, lúi húi cúi xuống vờ cột lại dây giày. Hầy da, đã nhìn trộm còn bị người ta phát hiện, thật mất mặt quá đi.

...

Bạn thích Yoongi từ lâu rồi, và anh tất nhiên là chẳng hề hay biết gì về điều này, vì anh còn bận quan tâm tới nguyên cái hậu cung gần trăm fangirl cả trong và ngoài trường của mình cơ mà. Bạn cứ như thể lọt thỏm trong thế giới đa sắc màu của anh.

Từ khi thích Yoongi, Valentine năm nào bạn cũng tất bật mua nguyên liệu về nhà làm socola cho anh, rồi còn cẩn thận mà gói lại bằng giấy kính nữa chứ. Việc cần làm chỉ còn là tới lớp và tặng cho anh nhưng bạn lại không đủ can đảm, bạn sợ anh sẽ từ chối món quà tầm thường này, vì nếu đem so với đồng quà chất cao như núi của anh thì cái bạn tặng chỉ là một món kẹo nhạt nhẽo.

...

Bạn cảm thấy may mắn khi được học chung lớp với Yoongi, được thấy anh mỗi sáng dù cho anh có tới muộn hay chuyên gia ngủ gật trong giờ học đi chăng nữa. Bạn thích nhìn trộm khi anh đang đọc sách, trông anh lúc đó quyến rũ đến lạ. Đây, bạn thích anh quá giới hạn của một bạn học nữ rồi.

-Captain à, cậu chép bài hộ tôi tiết này nhé, hôm qua tập hăng quá nên tay tôi hơi đau!

Yoongi nhồm lên nói thắm vào tai bạn, người ngồi ngay bên trên của anh. Có lẽ anh đã nghe ai đấy nói về chuyện bạn viết chữ khá đẹp nên mới miễn cưỡng nhờ thôi, chứ bình thường có bao giờ anh nói với bạn câu nào quá mười từ đâu.

-Được...được rồi!-bạn áp úng, ngại ngần đưa tay nhận lấy cuốn tập từ anh. Có lẽ bạn run quá nên không nhận ra mình vừa vô tình chạm vào bàn tay trắng trẻo của Yoongi. Bạn cũng chẳng hề hay biết anh đang nhìn bạn, và mỉm cười.

Bạn ngoan ngoãn đọc sách trong khi người nào đó vì quá rảnh rỗi nên đang gục ra bàn mà ngủ, bạn cảm nhận được đôi tay anh đang đặt hờ dọc theo thành bàn và giờ nó vô tình chạm vào cánh tay bạn. Tim bạn chợt run lên, hơi thở dần gấp rút như lúc nhận được giấy báo điểm cuối học kì.

Làm ơn đi, bạn chỉ muốn được như thế thêm chút nữa thôi. Bạn đặt hờ quyển sách nơi sóng mũi che đi chút ngượng ngùng và giữ nguyên tư thế ấy mãi cho tới khi...

-Ami, cô giáo bảo bạn lên văn phòng có chút chuyện kia!

Cô bạn cùng lớp thật biết lựa lúc mà. Bạn gật đầu rồi miễn cưỡng đứng dậy đi ra ngoài.

Yoongi chợt mở mắt, anh vu vơ nhìn theo bạn bằng ánh mắt phức tạp.

...

-Captain à, mấy giờ rồi?- Yoongi hỏi.

-5...5h chiều rồi cậu!-bạn áp úng.

-Vậy là sắp được về rồi nhỉ?

-Ừm!

Bạn khẽ cười, dù không quay lại nhìn nhưng bạn cũng biết Yoongi đang rất buồn chán nằm dài ra bàn đợi tan học. Cậu ấy đôi khi ngô nghê vậy đấy, nhưng bạn lại thích.

-Captain à...

-Captain...

Yoongi hay gọi bạn như vậy, bởi vì anh biết bạn là đội trưởng đội cổ vũ trường. Bạn đoán anh không nhớ tên thật của bạn, hoặc là chẳng thèm quan tâm tới nó, có lẽ. Nhưng bạn thích được gọi thế lắm, chỉ cần tưởng tượng được trở thành captain (theo đúng nghĩa đen) của riêng anh thì bạn đã sung sướng biết chừng nào.

Nói tóm lại Yoongi làm gì bạn cũng thích hết á!

Dù là anh có làm tổn thương bạn ư?

-To be continue-

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Min Yoongi (2)

[Continue]

Tin đồn Yoongi có bạn gái đang lan ra khắp trường, và với cái lò thông tấn xã nổi tiếng như đội cổ vũ của bạn thì chắc chắn cái tin ấy đã được mọi người truyền tai nhau đến nhào nhoét ra luôn rồi.

-Unnie, chị nghe tin đó chưa?

-Tin gì?

-Chuyện Yoongi đang hẹn...

-Chị nghe rồi!-bạn đáp lại bằng chất giọng lạnh tanh rồi quay đi mở tủ con lấy đồng phục, cô nhóc vừa nói chuyện thấy bạn im lặng liền nghĩ bạn không

quan tâm đến chuyện đó nên đã nhanh nhẹn đi qua chỗ khác buồn chuyện rồi.

Còn một mình ở đó, bạn lặng lẽ cảm quần áo trở lại băng ghế và ngồi xuống. Ngẫm nghĩ cũng buồn cười thật, Yoongi quen ai thích ai là chuyện của anh ấy, có liên quan gì tới bạn đâu mà lại khó chịu như thế. Bạn là mẹ của anh à, hay là bạn gái?

Nhưng bạn được quyền đau lòng chứ, đau lòng vì người ấy không phải mình?

Yun thật may mắn, cậu ấy không đẹp, không giỏi giang bằng bạn nhưng là người Yoongi chọn, hơn nữa Yun còn là bạn thân của bạn nữa.

Hôm nọ Yun tự đứng qua lớp, nhưng người cậu ấy tìm không phải bạn mà là Yoongi, lúc ấy bạn đã bắt đầu cảm thấy có gì đó là lạ rồi. Nhưng bạn vẫn một mực tin tưởng Yun cho tới khi...

...Tối ấy bạn về hơi trễ vì phải học bù ca phụ đạo tới. Bước một mình trên đường và trong đầu bạn lại nghĩ về chuyện của Yun và Yoongi. Nếu bình tĩnh lại thì chuyện hình như chả có gì to tát cả, biết đâu hai người họ quen nhau từ trước? Yun là quản lý mới của đội bóng rổ nên có thể do vậy. Đúng thế...Một khi quyết định thích ai thì phải tin tưởng người đó tuyệt đối chứ.

Và bạn lại vui vẻ như không rồi.

Thế nhưng mọi thứ kì cục khi sinh ra đều có lí do của nó thì phải. Ngay khi bạn vừa mới chấn chỉnh được cái tâm lí lúc lên lúc xuống của mình thì chuyện xấu lại bắt ngờ ập tới.

Nấp đằng sau chiếc xe hơi màu đen có vẻ sang trọng, bạn hướng về trước cửa Ministop, nơi có hai con người vô cùng quen thuộc mà nhắm mắt lại bạn vẫn có thể dễ dàng tưởng tượng ra được khuôn mặt: một là người con trai bạn thầm thích ba năm, còn một là cô bạn thân kiêm chị em từ thời cấp hai của bạn. Họ đang nắm tay nhau, còn đút kem cho nhau ăn vô cùng tình tứ nữa. Yoongi cúi đầu nói điều gì vào tai Yun mà cậu ấy lại vui vẻ cười khúc khích như thế?

Thôi đủ rồi, bạn hiểu cả rồi, bấy nhiêu đó chưa chứng tỏ được tin đồn kia là thật ư? Bạn phì cười nhìn lại mình, cuối cùng bạn vẫn là con ngốc nhỉ? Bỏ bao nhiêu lời tỏ tình chỉ để dỗi theo anh, rồi bây giờ lại tự mình đau lòng. Sóng mũi bạn cay quá, mắt cũng mờ đi vì sắp chảy nước mắt rồi, nếu không tỉnh táo chắc bạn sẽ gục ở đây mất thôi. Bạn khề lắc đầu, miệng vẫn không ngừng về nên nụ cười bất lực. Chập chững xách cặp quay đi, bạn quyết định không nhìn lại nữa vì sợ phải thấy mấy cái thứ hường phấn khiến bản thân bức bối ấy. Bạn rẽ vào con hẻm khác, xa nhà và tối tăm hơn mà bình thường chả bao giờ thèm ghé ngang tới...

...

Bạn không nổi giận anh, càng không thể ghét bỏ Yun nên việc bạn có thể làm bây giờ là giận mình. Không sớm tỏ tình với anh để rồi bây giờ phải ở đây tủi thân, từ đầu chí cuối vẫn tại bạn mà thôi.

Phải làm gì bây giờ? Khóc ư? Không, bạn đã khóc quá nhiều rồi, nước mắt không phải thứ vô ích để mà muốn thì tuôn ra như vậy, và lại bạn ghét bị người ta thương hại lắm. Có lẽ bạn sẽ cố giả bộ như không biết chuyện gì cả. Đúng, đó chắc chắn là phương án tốt nhất rồi.

...

Sáng hôm sau.

-Captain, cậu thấy cái này đẹp không?

Suga đưa điện thoại cho bạn xem, trên màn hình hiện lên ảnh một sợi dây chuyền bạc vô cùng đẹp, nó còn trông rất tinh xảo khi kết hợp với mặt dây chuyền nhỏ hình ngôi sao có đính viên kim cương trắng ở giữa. Bạn gần như chìm đắm trong bức hình ấy cho tới khi phát hiện Yoongi đang nhìn mình với nét cười nòng nọc. Bạn đỏ mặt quay sang chỗ khác, trước đó không quên để lại câu nói: "Mình thấy nó cũng dễ thương!"

"Được rồi!"

Yoongi gật gù.

Bạn nhìn ngược lại anh, có vẻ anh tính mua nó để tặng người nào đó, và việc hỏi bạn chắc cũng chỉ để khẳng định rằng món quà ấy phù hợp với một đứa con gái. Nhưng trời ạ, ai mà đoán được là bạn thích nó lắm, thích cực kì luôn, chỉ là bạn cố tỏ ra bình thường thôi. Nếu người Yoongi định tặng quà là bạn thì chắc bạn sẽ nhảy cẫng lên vì hạnh phúc mất.

Nhưng có lẽ đó chỉ là mơ thôi, người anh thích đâu phải bạn.

-Captain, cậu không muốn hỏi người mình định tặng quà là ai à?

Yoongi cao hứng hỏi.

-Tại sao mình phải hỏi? Mình có là gì của cậu đâu?

Bạn thoáng buồn.

-Minh thấy cậu rất thích nó, hay mình...tặng cậu nha?

Yoongi chống cằm nhìn bạn nhoeo miệng cười, ánh mắt của anh như một thứ ma lực gì đó cuốn bạn vào trong. Bạn nhìn anh lâu hơn mà quên mất khuôn mặt mình đang dần đỏ au lên, cho tới khi...

Brừ...Brừ!, chiếc điện thoại của Yoongi trong tay bạn đang run lên, có người gọi tới. Trên màn hình là ảnh một cô gái quen thuộc với nụ cười hết như nắng. Là Yun!?

Nếu như bạn này bạn còn đang chìm đắm trong sự ngọt ngào hương phấn mà Yoongi mang lại thì nay cảm giác đó gần như biến mất. Bạn hoài nghi nhìn anh rồi đặt điện thoại xuống, lạnh lùng đứng dậy và đi ra khỏi lớp, bỏ lại anh với trăm ngàn sự ngạc nhiên. Yoongi bất máy.

-Alo, Yun hà, chuyện mình nhờ cậu tới đâu rồi?

Đầu dây bên kia đang nói gì đó.

-Cậu ấy có vẻ rất thích nó, vậy là mình thành công một nửa rồi đúng không?

Nói tới đó, Yoongi lặng lẽ nhìn chỗ ngồi của bạn, miệng tự dưng lại nở một nụ cười vui vẻ.

...

Nơi vườn trường một mình bạn đứng. Khẽ vuốt vệt làn mưa mỏng trên khuôn mặt, bạn cười khẩy. Bạn khóc đấy ư, mà tại sao bạn phải khóc cơ chứ? Người con trai ấy chẳng xứng đáng với tình cảm của bạn đâu. Rõ ràng anh đang hẹn hò với Yun nhưng lại nói mấy lời bay bổng đường mật đó với bạn. Trước đây bạn từng ràng buộc bản thân nên từ bỏ tình cảm này rất nhiều lần. Nhưng kẻ hoạch vụng về bạn vừa mới đặt ra ấy phút chốc đã rồi tình rồi mù lên thế này rồi.

...Và bạn đã làm một chuyện mà bản thân chưa hề nghĩ tới: bạn quyết định sẽ quên Min Yoongi, mối tình đầu ngọt ngào ghêch của mình...

Điện thoại lại rung lên, lần này là ai gọi nữa đây?

"Alo, Ami hà, là mình Yun đây!"

Ok, giờ thì nàng ta lại gọi tới.

-Có chuyện gì?-bạn đáp lại lạnh tanh.

-Cậu không ở trên lớp à? Nghe Yoongi bảo cậu vội đi đâu đó!

Lại còn Yoongi? Cậu thân mật thế cho ai coi?

-Thì sao?

-Chúng ta gặp nhau đi? Trà sữa 3h chiều nay, thấy sao?

-..., sao cũng được!-bạn cúp máy ngay sau đó, gục đầu xuống, bạn thở dài một hơi. Thậm chí chưa bao giờ bạn cộc cằn với Yun, vậy mà...Bạn đã xấu tính như thế từ khi nào chứ?

-to be continue-

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Min Yoongi (3)

Continue-End Part <3 |

quán trà sữa Sunny

Bạn vừa tới nơi đã thấy Yun ngồi đợi, cậu ấy trông vui vẻ quá nhỉ? Khi thấy bạn tổn thương???

-Dạo này muốn gặp cậu sao khó quá!

Yun thoáng buồn nhìn bạn.

-Cậu hẹn mình ra đây có chuyện gì? Nếu không có gì quan trọng thì mình về đây!

Bạn đáp lại câu nói ấy bằng vẻ mặt lạnh nhạt đến khó hiểu.

-Khoan đã nào!-Yun ngăn bạn lại-Phải có chuyện quan trọng mới được gặp cậu hả? Từ bao giờ cậu lại trở nên lạnh lùng với mình như vậy? Chúng ta là bạn thân của nhau mà!

Bạn thấy thế liền ngồi trở lại chỗ, trong đầu thầm nghĩ: "Ừ, đó là trước đây thôi! Người ta nói quá đúng, tình bạn sẽ trọn vẹn nếu giữa hai đứa không xuất hiện một thằng con trai. Yoongi là người tôi thích, trong khi cậu ấy lại đang hẹn hò với cậu, thử hỏi làm sao tôi có thể đối xử với cậu giống trước kia đây?"

-Nói gì thì nói mau đi!

-Cậu thấy...Min Yoongi thế nào?

Nói rồi, Yun khẽ cười chống cằm chờ đợi câu trả lời từ bạn.

-Cậu đang hỏi ý kiến mình? Không phải cậu quá rõ rồi à?

-Ý cậu là sao? Mà thôi bỏ qua đi. Mình thấy Yoongi rất đẹp trai, còn chơi bóng giỏi nữa, khi hẹn hò cũng...-Yun cao hứng kể một tràng.

-Thôi đủ rồi, mình không có thời gian để ngồi tán gẫu với cậu đâu-bạn cau mày đứng phắt dậy, sự khó chịu của bạn khiến Yun ngạc nhiên-Kim Yun, mình nhắc cho cậu nhớ, trước khi nói cái gì phải suy nghĩ cho kỹ, mình không phải trò đùa của cậu. Cậu muốn hẹn hò với ai thì tùy cậu, nhưng đừng có lôi mình vào. Mình chán ngấy cái trò tình cảm ướt át của hai người lắm rồi!

Nói xong bạn một mạch xách cặp ra khỏi quán, bỏ Yun một mình ngồi đó cùng trăm ngàn mối tơ vò. Cô bạn sau một vài giây đờ ra liền nhoeo miệng cười thích chí rút điện thoại gọi cho ai đó.

-Alo, Yoongi hả?-Mình báo cho cậu một tin cực sốc luôn. Chỗ cũ nhá?

...

Ra chơi.

-Captain!

Yoongi gọi bạn, không những vậy còn kêu vai bạn ra hiệu.

-...

Đáp lại đó là sự im lặng từ bạn. Anh nhìn bóng lưng bạn, trong đầu bỗng thấy lạ lẫm.

...

-Captain!

Yoongi lại gọi bạn. Đúng lúc bạn có cuộc gọi, vờ lơ anh đi, bạn bắt điện thoại.

-Alo, Nam Joon, mình nghe nè^^! giờ hả? Được rồi, mình sẽ tới đó ngay! Bạn không giấu nét vui vẻ trên khuôn mặt, nhưng khi chạm mặt anh, bạn lại vờ lơ đi.

-Captain!

Yoongi dần mất đi sự kiên nhẫn còn lại. Hôm nay bạn bị gì à? Sao anh kêu mà bạn chẳng thèm nghe.

-Có gì nói sau nha Min Yoongi!

Bạn vội vã đứng dậy đi ra ngoài, bỏ mặt anh ngồi đó cùng trăm ngàn sự khó hiểu.

Min Yoongi? Bạn gọi anh là Min Yoongi ư? Nghe sao mà xa lạ quá đi.

Hm, cái này là bạn đang cố tình tránh mặt anh đây mà, được, Yoongi này nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

...

-Captain!

Yoongi vợ vội cặp sách rồi chạy theo bạn ra khỏi lớp. Chẳng hiểu bạn bạn chuyện gì mà lại vội vàng thu dọn tập sách như thế. Bình thường là anh đi trước bạn theo sau, ngày nào chẳng vậy.

-Captain! Cậu đi đâu mà vội vậy, mình muốn nói chuyện với cậu!

Yoongi nắm tay kéo bạn lại.

-..., mình không có gì để nói với cậu hết! Tạm biệt!

Bạn giật tay ra khỏi tay anh rồi quay lưng đi tiếp. Yoongi phút chốc hụt hẫng, anh chạy tới nắm lấy vai bạn.

-Mình đã làm sai gì sao? Lúc trước cậu đâu có như vậy?

Anh tức giận hỏi.

-Cậu không làm gì sai hết, là mình sai, ĐƯỢC CHƯA? Thế nên, làm ơn, để mình yên đi! Đừng làm phiền mình nữa!

Bạn hét lên rồi vùng ra khỏi vòng tay của Yoongi mà chạy nhanh xuống lầu. Làm ơn đi, đó là chút mạnh mẽ cuối cùng của bạn rồi, xin anh đừng cố tới gần bạn thêm nữa, chỉ càng làm bạn thêm đau đớn mà thôi. Từ bỏ, là bạn chọn từ bỏ để cứu vớt mối quan hệ tồi tệ này. Bạn không muốn Min Yoongi phải bận tâm về bạn nữa, quá đủ rồi, phải tránh xa anh thôi. Từng câu từng chữ vừa nói ra như sát muối vào trái tim bạn vậy. Bạn đau lắm!

"Mày làm tốt lắm, Lee Ami!"

Bạn cố ngăn nước mắt mình rơi nhưng vô ích, yếu đuối là nửa kia của bản thân bạn rồi. Bạn vừa đi vừa quệt nước mắt, ai cũng nhìn bạn xi xầm, bạn mặc kệ đấy, bạn mệt rồi.

...

Vài hôm sau Yoongi bắt đầu thấy bạn đi học cùng với Kim Nam Joon, lớp trưởng lớp chuyên Anh 3-1 của TH Bangtan, cậu ta thậm chí còn đứng ở cửa lớp chờ bạn về. Hôm nay cũng vậy.

-Làm phiền cậu rồi Namjoonie!

Bạn cười tươi hơn hoa nhận lấy cái balo vốn của mình từ tay cậu rồi thản nhiên đi vào lớp, các bạn học trong lớp ai cũng nhìn bạn, có người còn mạnh dạn hỏi bạn: "Phải bạn trai của Ami không vậy?". Bạn cười tí mắt, còn làm điệu giả đầu nữa chứ. Ai nhìn biểu hiện đó của bạn cũng phần nào hiểu được câu chuyện rồi.

Rầm!, tiếng đập bàn vang lên ở phía cuối lớp, Min Yoongi đang nhìn bạn bằng ánh mắt không gì có thể đáng sợ hơn được nữa. Bạn lại khác, cứ an nhiên nhìn anh mà nở một nụ cười rất tươi.

Vào tiết.

-Captain!

Yoongi khều vai bạn, chẳng hiểu sao dạo này anh cứ hay làm thế nhỉ?

-...

Lại là một sự im lặng quen thuộc từ bạn.

-Captain!

Anh dần mất kiên nhẫn.

-Cậu thôi đi, im lặng để mình học!

Bạn lạnh lùng hất tay anh khỏi vai mình, và đúng là sau đó anh im lặng thật. Im lặng cho đến cuối buổi học hôm đó luôn cơ.

Bạn thu dọn sách vở thật nhanh vì biết Nam Joon đang đợi trước cổng trường rồi, dạo này cậu ấy hay đưa bạn về lắm, mối quan hệ cũng không tệ. Và bạn cũng chẳng có lựa chọn nào khác, lúc này cái cần thiết nhất vẫn là tìm cách để gạt Min Yoongi ra khỏi đầu thôi.

Bạn cúi xuống nhặt quyển sách vừa làm rơi dưới đất thì một bàn tay trắng trẻo quen thuộc đã nhanh nhẩu nhặt nó lên thay bạn. Ngược mắt nhìn bạn nhận ra Yoongi đang đứng trước mặt, anh nhìn bạn bằng ánh mắt chẳng có chút biểu cảm nào.

-Đi theo mình!

Yoongi nghiêm túc nói.

-Mình không muốn, Nam Joon đang đợi mình!

Bạn vờ lạnh lùng đáp.

-Cậu không có lựa chọn đâu! Một là đi theo mình, hai là mình sẽ bế cậu đi!

-Cái gì?

Bạn há hốc nhìn anh. Và trong lúc bạn sợ ý Yoongi đã nắm lấy cổ tay bạn mà kéo bạn đi một mạch.

...

Anh dẫn bạn đi từ dãy phòng này sang dãy phòng khác, tới một khúc quanh nọ cạnh phòng thực hành Lý thì anh liền rẽ vào. Bạn cũng lúi húi theo sau.

Nơi này là chỗ nào vậy? Khắp căn phòng gần mười sáu mét vuông chìm ngập trong thứ ánh sáng đỏ huyền ảo, nó kín tới mức không một chút ánh sáng nào từ bên ngoài có thể lọt qua. Bạn lo sợ rút tay khỏi anh nhưng thật lạ, đôi tay anh vẫn cứ nắm chặt như thế, cảm giác ấm nóng này làm trái tim bạn chột nẩy lên một nhịp.

-Đây là đâu? Sao tối thui vậy?

Bạn hỏi.

-Đây là phòng rửa ảnh, nó thuộc quyền quản lí của mình!

Yoongi nói, dù âm lượng rất nhỏ vì giọng anh khá trầm nhưng bạn vẫn dễ dàng nghe được, đơn giản vì nơi này kín về mọi mặt, và rằng anh đang đứng rất sát bạn, tới mức có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng từ anh.

-Cậu dẫn mình tới đây làm gì? Mình không thích, mình muốn đi về!

Bạn thấy được điều gì đó không ổn. Bạn không an tâm khi ở nơi này, nhất là khi người con trai ấy tâm trạng đang không vui vẻ cho lắm.

-Không được, cậu đã bước vào lãnh địa của mình rồi, không dễ dàng rút lui như vậy đâu!-Yoongi nở nụ cười tà mị, thứ bạn có thể cảm nhận được lúc này. Anh thì thầm vào tai bạn-Cậu lại đây! Mình cho cậu xem một thứ!

Và rồi anh lại dẫn bạn đi. Ở nơi này bạn chẳng khác gì người mù, cứ phải để anh dắt đi như con nít vậy. Giả sử nếu bạn muốn rời khỏi đây thì chắc cũng phải lần mò một chút.

Tới góc khuất của bức tường trong phòng, anh đẩy bạn lên đứng trước mình rồi vòng tay tới giật dây kéo tấm màn xếp cạnh đó lên.

-Nhìn kĩ này!

Những thứ khuất sau màn dần hiện ra, bạn phải nói ngạc nhiên đến cực độ. Dù nơi này thiếu ánh sáng thật nhưng bạn vẫn có thể thấy rõ được tất cả những thứ trước mắt. Chúng là những bức hình của bạn từ thời mới vài đội cổ động đến giờ. Đó là bộ đầm màu xanh bạn mặc khi nhận giải đội trưởng đội cổ động cấp quận, còn kia là hình của bạn trong đợt tổng duyệt gần đây nhất. Tất cả đều là ảnh paparazi, tức không hề chụp chính diện, nhưng bạn vẫn nhận ra được mình trong đó có nghĩa là tay nhiếp ảnh này cũng vô cùng có tài rồi.

Bạn không đếm được có bao nhiêu bức ảnh, vì nó được dính chồng lên nhau tới mức muốn tràn ra khỏi chiếc khung kia. Từ mừng rỡ, giờ bạn lại có cảm giác hình như trước tới giờ mình luôn bị ai đó rình rập. Bạn rút lại phía sau và vô tình ngã vào lồng ngực của Yoongi, anh khẽ cười thành tiếng và im lặng giữ nguyên tư thế ấy.

-Cái này...cái này?

-Là mình chụp đó, cậu thấy có đẹp không?

Yoongi lại thì thầm nơi vành tai bạn, cảm giác lần này thực sự khiến bạn sồn da gà, anh..chẳng lẽ anh là biến thái?

-Mình...mình!

Bạn ấp úng.

-Là vì cậu ngốc hay già vờ không nhận ra mình đã để ý cậu từ lâu hả Lee Ami?-đôi tay anh đột ngột vòng lên ôm siết lấy chiếc eo nhỏ của bạn, đầu anh gục hẳn lên vai bạn-Mình si mê cậu, chết mê chết mệt vì cậu. Mình không cho phép cậu thích ai khác ngoài mình!

-Cái...cái gì? Cậu thích mình???-bạn ngạc nhiên tới cực độ. Rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy chứ?

Sau đó một cảm giác mát lạnh truyền đến cổ bạn, bạn khẽ rút người lại. Sờ lên cổ, bạn nhận ra có thứ gì đó dài dài, mảnh mảnh mắc ngang qua xương quai xanh của mình. Là dây chuyền!?

-Đây là món quà mình mua cho cậu, vốn để tỏ tình nhưng nay...Thôi thì cậu muốn giữ lại hay vứt đi đều tùy ở cậu đấy!-nói rồi anh buông bạn ra. Đang buồn bã tính quay lưng đi thì nơi vật áo liền bị bạn giữ lại. Bạn khẽ cười, nụ cười của người thất bại nhưng phút chốc lật ngược tình thế.

-Đừng đi, mình thích cậu!-nói xong bạn nhón chân nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi anh, tìm bạn đập thình thịch, một nụ hôn ngọt ngào trong sắc đỏ của ánh đèn mờ ảo nơi phòng rửa ảnh.

Sau đó ít lâu, khi bạn đã trở thành bạn gái đúng nghĩa của Min Yoongi

-Cậu là biến thái thật á?-bạn hỏi.

-Không hề, cái đó là mình hù cậu thôi! Xin lỗi vì đã làm cậu sợ^^!

-=_=! Vậy còn chuyện cậu với Kim Yun?

Yoongi vừa nghe bạn hỏi liền chồm tới ôm lấy mặt bạn mà hôn. Chuyện là trước đây anh có nhờ Yun hỏi bạn về mẫu người lí tưởng, ai ngờ được lại làm tính ghen tuông của bạn trỗi dậy, sợi dây chuyền cũng là Yun chọn cho bạn vì cậu ấy là bạn thân nên hiểu rất rõ sở thích của bạn.

Vẫn tại bạn lạnh quá mức mà xem nữa mắt cả bạn thân lẫn người yêu. Haizz!-.-

Phù, cuối cùng cũng hết một part của Min Yoongi□Hải quá!

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Kim Namjoon

Kim Namjoon là lớp trưởng lớp bạn, anh ngoài lực học xuất sắc ra còn vô cùng đẹp trai và có gia thế đáng ngưỡng mộ nữa. Còn bạn, một cô ngốc không hơn không kém, lực học trung bình nếu không nói là đạt chuẩn xếp từ dưới lên trong danh sách lớp, bạn không xinh, càng không phải tiểu thư đài cát gì. Bạn chỉ là bạn mà thôi.

Hai con người tưởng chừng không có lấy một điểm chung nay lại chạm mặt nhau trên đoạn đường dài mang tên "Đôi bạn cùng tiến".

-Học kì này mình có nhiệm vụ kèm cặp bạn học Lee Ami, người đội sổ đương nhiệm của lớp!

Namjoon đang chậm rãi giảng giải lại cho bạn, cô nàng vì ngủ quên mà đi trễ tiết chủ nhiệm đầu giờ hiểu. Bạn thờ dãi, phẩy tay bảo "Sao cũng được!" rồi lại nằm dài ra bàn tiếp tục giấc ngủ còn đang dang dở.

Vì được xếp cùng nhóm nên Namjoon phải chuyển xuống cuối lớp ngồi cùng bạn.

Nơi này rõ ràng là cái chôn thi phi không hơn không kém, nhìn xung quanh mà xem, nào cầm điện thoại lướt FB, nào soi gương, nào sơn móng tay,...bảo sao bạn học mãi cũng chẳng tiến bộ được.

-Ami, học bài đi!

Namjoon cau mày nhăn nhó khi thấy bạn mãi mê đọc truyện tranh.

-Đề lát đi! Đang hay!-bạn bụm miệng cười, có vẻ cuốn truyện đó rất hay, anh nghĩ.

-Lee Ami! Đọc phần hai cho cô!

Cô dạy môn Sinh đồng dục kêu tên bạn. Khỏi nói, bạn quỳnh quáng cả lên, lật sách trong vô vọng, bạn đành theo thói quen cúi gằm mặt mà nghe cô ca cho một bản về tinh thần tập trung khi nghe giảng vậy.

Nhưng không, Namjoon đã đoán trước nên đẩy cuốn sách đã được lật sẵn sàng cho bạn, bạn gật gật rồi cầm lên đọc.

...

-Chỗ này...chỗ này! Cậu hiểu chưa?

Bây giờ sau tiết học bạn lại còn phải học phụ đạo với Kim Namjoon, haizz, bạn ghét học lắm nhưng vì anh dọa sẽ méc cô nên...Bạn phạm quá nhiều lỗi rồi, thêm lần nữa chắc cô sẽ gọi cho mẹ bạn mất. Vậy nên bạn lại phải miệt cưỡng học thôi.

Ngồi trong phòng ngủ bụi đùng của Namjoon, bạn đang phải nhồi nhét một đồng công thức vào đầu đây.

-Ồ, sợ sợ!-bạn gãi đầu.

-Sợ sợ là sao?

-Là...chưa hiểu! □-bạn xụ mặt.

Anh lườm bạn rồi kiên nhẫn giảng lại một lần nữa.

...

Lớp bạn có một bài tập quan trọng được giao về nhà làm và hôm nay là hạn nộp. Bạn có làm rồi nhưng ngặt cái lại bỏ quên vở ở nhà, nhọ đến thế là cùng.

Đang lo lắng thì Namjoon đi tới.

-Vỡ bài tập?-anh hỏi.

-Minh quên...-bạn ập úng.

-Lee Ami đã làm bài tập đầy đủ!-Namjoon còn không thèm nhìn bạn, anh dờ dợ ra vừa đọc vừa ghi vào. Bạn há hốc, rõ ràng...

-Ồ này!-còn chưa nói xong mà anh đã quay lưng đi mất tiêu rồi. Bạn ngớ ngẩn gãi đầu khó hiểu.

...

"Namjoon dạo này lạ thật, cậu ấy cứ đối xử tốt với mình, còn hay cười với mình nữa. Thật đáng nghi!", bạn nghĩ.

...

-Bạn ơi, cho mình hỏi chỗ này có ai ngồi chưa?, đang ngồi ăn ở căn tin thì có một bạn nữ tới hỏi Namjoon, cậu ấy rất xinh, còn trông dịu dàng thế kia mà.

-Xin lỗi, chỗ này có người rồi bạn!-Namjoon nói xong nhìn về phía cửa lớn-Bên này nè Ami!-anh vẫy tay với bạn.

Bạn đi tới chỗ Namjoon, ngạc nhiên nhìn mâm thức ăn bên cạnh anh, cái này...

-Ăn đi, mình lấy cho cậu đó!-Namjoon tươi cười kéo chiếc ghế bên cạnh ra cho bạn-Ami ngoan, ăn nhiều vào để có sức học cho giỏi nha!-nói được rồi đằng này anh còn vuốt tóc bạn nữa. Bạn đỏ mặt cúi gằm xuống xúc cơm cho vào miệng nhai ngấu nghiến, xung quanh các bạn học đều nhìn hai người bạn rồi xì xầm gì đó.

...

-Namjoon, mình lấy cái này nha!

Trong lớp có rất ít ô và hôm nay trời lại đổ mưa. Bạn học nam vì thế hỏi anh về việc mượn ô khi trong sọt chỉ còn một cái.

-Không được, của Ami đó!-Namjoon nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

-Cậu nói gì lạ vậy, mình có ô rồi!-bạn ngạc nhiên hỏi anh.

-Vậy cậu cho mình về chung với nha!-Namjoon nhìn bạn cười tí mắt để lộ chiếc má lún sâu hoắc.

...

"Namjoon càng ngày càng lạ, cái cách cậu ấy đối xử với mình cứ...sao sao ấy!", bạn lại nghĩ".

...

Dạo này bạn siêng học hơn rồi, đều nhờ Namjoon đấy, ngày nào cũng học kèm với cậu ấy nên bạn đã tiếp thu được không ít.

-Cậu cầm cái này đi, đây là cảm nang hóa sinh lý mình tự viết tay đó! Kì này phải được điểm cao nha!"

Namjoon đưa cho bạn một quyển sổ nhỏ được bọc giấy màu hồng phấn rất đẹp. Bạn còn đang buồn cười vì không nghĩ anh lại thích màu hồng như vậy thì lúc về nhà dờ ra ôn bài, bạn mới ngạc nhiên khi thấy dòng chữ "Của Lee Ami". Nhưng bạn cũng chẳng nghĩ ngợi gì mà tiếp tục ôn tập.

Kì thi đó bạn lọt top mười người có điểm số đứng đầu lớp.

...

Hai năm sau.

Vào một ngày gần cuối thu, bạn đang khệ nệ ôm chồng sách của lớp 3-1 đi lên lầu. Quên nói nữa, nay bạn làm lớp trưởng rồi nhé, cũng xinh đẹp hơn trước rồi.

Bốp!, bất ngờ quyển sổ bạn cầm theo rơi xuống đất, chết thật, mớ giấy bạn kẹp bên trong vương vãi cả ra rồi. Bạn cúi xuống nhặt thì vô tình thấy được một thứ lạ lắm. Cầm quyển sổ lên, nơi trang cuối có vài dòng chữ được viết rất tỉ mỉ: "Ami, thi tốt nhé, mình biết cậu làm được mà, hi! Một năm qua học cùng cậu rất vui, cũng có nhiều kỉ niệm nữa. Mình thích nhất là lúc nhìn cậu ngủ gật, trông cậu đáng yêu lắm. À, còn câu này mình muốn nói: "Mình thích cậu, Lee Ami!", vì mình ngại nói trực tiếp nên...cậu có thích mình không, một chút thôi cũng được? Nếu có hãy nói mình biết nhé, mình sẽ chờ!

Kim NamJoon".

Bạn ngạc nhiên tới mức mắt mở to, xấp giấy trong tay cũng vì thế rơi xuống đất một lần nữa. Cái này cái này...Bạn chưa thấy bao giờ, cũng chưa nghe hề Namjoon nhắc tới. Đó có thể là lí do vì sao vào lễ tổng kết hồi năm nhất anh đã hỏi bạn câu trả lời gì đó.

Trời ạ, bạn cũng thích anh mà. Sao bạn lại ngốc nghếch vậy chứ, học muốn như quyển sổ rồi lại không đụng tới trang cuối.

Giờ bạn trả lời còn kịp không, khi anh đã sang Mỹ du học từ hai năm trước. Liệu anh có còn nhớ bạn, cô ngốc cùng bàn năm đó?

Bạn rung rung sắp khóc, cầm điện thoại bấm vội vào danh bạ tìm số điện thoại của ai đó. Vài hồi chuông vang lên ngay sau đó, một giọng nam trầm ấm quen thuộc vang lên nơi đầu dây bên kia.

"Chào cậu, Lee Ami!"

Khá dài3.

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kim Seokjin

Bạn là hàng xóm của Kim Seokjin và hôm nay chính là ngày đầu tiên bạn chuyển đến nơi này.

Ngôi nhà bạn ở ngay cạnh bên nhà anh, nhưng tới giờ bạn vẫn chưa gặp chủ nhân của nó lần nào. Anh là nhân viên văn phòng, công việc của anh gần như bận rộn từ sáng tới tối và bạn chưa từng thấy ánh đèn nhà bên được bật sớm bao giờ.

Hôm bạn chuyển đến là một ngày mưa nặng hạt. Cầm dù bước xuống từ chiếc taxi, bạn xốc lại vai cặp rồi đi vào mở cổng. Đang lục tìm chìa khóa thì..

Xộc xộc, cạch!, chiếc cổng gỗ nhà bên cạnh bật mở, một cục bông màu trắng từ trong bỗng nhiên chạy vụt ra, bạn vì quán tính và sự tò mò nên liền quay lưng nhìn theo. Bạn không lầm chứ, đó là Snow.

-SNOW!-bạn chạy vòng theo chú chó ấy, chết tiệt, nó chạy nhanh quá. Nhưng đúng là Snow mà, chú chó đã mất tích một năm trước của bạn.

Bạn cứ mãi miết chạy theo mà quên mất đã làm rơi chiếc ô vừa cầm trên tay ở đâu rồi.

Snow cắm đầu chạy như tên lửa về phía trước. Trời mưa nên mắt bạn bây giờ như bị hỏa mù dần trận vậy, bạn cứ chạy theo Snow như bị thôi miên.

"Snow, em bỏ chị đi một lần rồi, giờ lại muốn trốn nữa sao?"

Mất mười phút sau, Snow cũng chịu khựng lại một chút. Nó đang đứng ở một góc của ngã tư, cạnh cột đèn giao thông. Bạn thở phào ôm gối, khẽ vuốt đi làn nước thấm ướt khuôn mặt và bạn chậm rãi đi tới. Chỉ còn cách vài ba mét nữa thôi, Snow, hãy đợi ở đấy nhé!

Nhưng mọi thứ dường như không hề theo sự sắp xếp của bạn, Snow lại chạy, có lẽ ban nãy chỉ là phút dừng chân ngắn hạn của nó để lấy lại sức thôi. Bạn thở hắt, Snow ăn gì mà khỏe thế, cứ chạy mãi. Bạn là người còn phải đuổi theo nó một ngày.

Snow vụt chạy qua dải phân cách dành cho người đi bộ, bạn nhìn lại cột đèn tín hiệu, là đèn đỏ, không được...

-SNOWWW!-thứ bạn thấy bây giờ là một chiếc ô tô lao như điên tới chỗ Snow, ánh sáng vàng từ hai quả đèn pha ấ rọi tới một cách hãi hùng như báo trước kết cục bi thảm của chú chó tội nghiệp. Trong phút giây ấy bạn không kịp suy nghĩ gì, bạn phóng vụt tới ôm choàng lấy Snow và bắt lực nhìn ngược lại phía chiếc xe, nó chuẩn bị lao tới nơi rồi, một giây, hai giây...Ừm, bạn nhắm tịt mắt lại trong khi hai tay vẫn ôm chặt Snow trong lòng.

"Được chết cùng em chị sẽ không cô đơn rồi nhóc con!", bạn thầm nghĩ.

Kétttttt! , một thứ ánh sáng sáng rực như ban ngày đập vào mắt bạn. Tới thiên đường rồi ư, sao bạn chẳng thấy đau đớn gì, có nhầm lẫn gì sao?

Bạn hé mắt nhìn ra, xung quanh chẳng có ai ngoài chiếc ô tô màu đen, mưa vẫn rơi tầm tã và Snow đang nằm trong lòng bạn rên ừ ừ. Rồi sau đó một người con trai mặc vest xám cầm ô bước xuống xe, đi tới chỗ bạn và anh ngồi khụy xuống.

-Cô bé, em có sao không?

-Cô bé...cô bé!

Sau đó bạn chẳng biết chuyện gì xảy ra tiếp nữa. Vì bạn đã ngất mất tiêu rồi.

...

Khịt khịt, bạn ngửi thấy mùi trứng chiên, còn mùi rau hãm nữa, thơm quá đi!

-Ừm!-bạn khẽ trở mình và bất giác mở mắt ra nhìn trần nhà. Bạn đang nằm trên chiếc sofa đặt tại phòng khách của một căn nhà lạ. Đây không phải nhà của bạn, kiểu trang trí giản dị đơn sắc này càng không phải phong cách của bạn luôn.

Bạn ngồi dậy và nhìn xung quanh, mùi thơm của thức ăn đang được nấu vẫn vương vấn đâu đây.

Snow đang vẫy đuôi chồm lên sofa mà nhìn bạn, đáng yêu quá, bạn nhấc bổng Snow lên và xoa xoa đầu nó.

"Qtttt!", bụng bạn lại đánh trống lô tô rồi. Giờ mới nhận ra, vì lo dọn nhà má tới giờ bạn vẫn chưa ăn gì.

-Em tỉnh rồi à?-Seokjin từ trong bếp đi tới chỗ bạn, trên tay anh còn cầm một mâm nhỏ đựng thức ăn.

Bạn ngẩng lên nhìn anh, a đúng rồi, là chàng trai đó, người lái chiếc ô tô xịn màu đen xém chút nữa đã chẹt trúng bạn và Snow đây mà. Bạn có thể loáng thoáng nhận ra, nhưng hình như chỉ khác thay vì mặc vest xám thì bây giờ anh đang vận hoodie và quần thể thao thôi.

-Anh là Kim Seokjin?

Bạn hỏi.

-Em biết anh?

Seokjin đặt mọi thứ lên bàn và ngạc nhiên nhìn bạn.

-Biết chứ, em thấy ảnh của anh trên trang web khu phố. Hình như là...cái gì nhỉ? A, chương trình bảo vệ thú nuôi!

-À cái đó là anh đề xuất!-anh cười tươi-Cám ơn em đã cứu Jianggu nhà anh nha!

-Jianggu? Thì ra Snow tên là Jianggu ạ?

Bạn hỏi, trong lòng cũng không khỏi ngạc nhiên.

-Snow?

Trông anh cũng khá ngạc nhiên đấy.

-Chuyện là trước đây em cũng từng nuôi một chú cún giống hệt Jianggu, em đặt tên cho nó là Snow. Nhưng năm trước em đã để lạc mất em ấy rồi!

Bạn thoáng buồn, gục đầu nhìn xuống sàn nhà, mắt bạn dần đỏ lên.

-Tới giờ em vẫn chưa tìm được Snow à?-anh tỏ ý đồng cảm, khẽ xoa đầu bạn, anh bảo-Không sao, anh thấy Jianggu rất thích em! Sau này nếu muốn em cứ tới thăm nó *triu mến nhìn Jianggu*. Mà em tên gì ấy nhỉ?

-Em quên mất!-bạn gãi đầu, liền đó đứng dậy cúi chào anh-Lần đầu gặp thất lễ rồi, em tên Lee Ami!-nói rồi bạn nở một nụ cười thật đẹp.

"Nhu ánh nắng mặt trời, sự dịu dàng của cô ấy đã thắp sáng khoảng thời gian vô vị của tôi.

Có lẽ Jianggu sẽ tìm được một người mẹ tốt!:) "

Mình rất sốc khi nghe tin Jianggu, chú chó mà Jin thương yêu nhất đã mất. Thật sự chia buồn cùng anh, em biết cảm giác đó, nó đau lắm! Trước đây em từng nuôi rất nhiều chó mèo, nhưng dần dà chúng đều bỏ em đi vì bệnh, vì lạc mất...Em tới bây giờ vẫn sợ cái cảm giác bản thân đã trao quá nhiều tình cảm cho một loài vật nuôi để rồi cuối cùng chúng vẫn bỏ mình mà đi. Em hiểu cảm giác đó...

Viết cho Jianggu-290917 <3.

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Jung Hoseok

Trong môi trường học đường có thể loại nam thần, nữ thần thì tất nhiên cũng có thể loại nam phụ, nữ phụ siêu mờ nhạt. Và bạn là một trong số những người thuộc nhóm thứ hai đó.

-Tôi bảo cậu đem cái này xuống văn phòng từ nãy giờ bộ cậu không nghe à?

Bây giờ lớp trưởng đại nhân đang thuyết giáo cho bạn một bài ca về sự chậm trễ bất cẩn của bạn ư? Không, bạn chẳng có lỗi gì cả vì cậu ta nào có nhắc bạn về chuyện này đâu???

-Mình...mình xin lỗi!

-Có vậy cũng làm không xong, cậu bị ngốc à?

-Mình xin lỗi!

-Lee Ami là đồ ngốc!

Một vài tiếng cười đùa vang lên ngay sau đó.

-...

Lúc nào bạn chẳng phải nghe mấy lời đó, nó đối với bạn đã trở thành thói quen rồi. Đúng, bạn không xinh đẹp, cũng chẳng hề thông minh xuất chúng, bạn là kiểu người sống khép kín, ít trò chuyện ít xã giao nên từ khi bước vào lớp đã bị bạn học cùng lớp khinh rẻ như thế. Nhưng dù cho bọn họ có đối xử tệ bạc với bạn đến đâu thì bạn vẫn dễ dàng cho qua, vì ngày còn bé bà từng dạy bạn rằng: "Tha thứ là cao cả, ích kỷ là nguồn cơn của mọi sự thất bại". Nên dù đúng dù sai, bạn vẫn sẽ nhún nhường xin lỗi vậy.

Cách suy nghĩ của bạn không giống mọi người nên trong mắt họ bạn chỉ là một đứa hèn nhát, yếu đuối và buồn cười. Ai cũng muốn chọc ghẹo bạn, chê bai bạn. Dù là lớp trưởng hay lớp phó.

-Này, cậu bị thiếu năng à, bọn tôi nói tới vậy mà cậu vẫn xin lỗi à?

-Mình...mình xin lỗi!

Bạn cúi đầu.

-Người như cậu không xứng đáng học lớp này đâu, rút đi!

Vâng, chính ngài lớp trưởng đã có những phát ngôn ấy đấy.

-Đúng đó, ai cần một đứa bất tài cơ chứ?

Theo đà ấy, mấy đứa trong lớp liền hòa theo mà dè bêu bạn, thậm chí là hắt vai và xô bạn té.

Bạn sợ hãi, bạn nhục nhã, bạn muốn rời khỏi đây ngay bây giờ. Từ đầu nơi này đã chẳng dành cho bạn rồi.

Bạn ôm mặt khóc chạy ra ngoài, tới ngay cửa thì đụng phải anh, Jung Hoseok, đến mức suýt ngã.

Nhanh như chớp, Hoseok vòng tay ôm lấy bả vai mà đỡ bạn. Bạn hoảng hốt quệt nước mắt trên hai gò má, vùng dậy giằng tay ra khỏi anh rồi chạy mất hút khỏi đó. Hoseok ngạc nhiên nhìn theo.

...

Hức...hức!

Bạn khóc như vậy từ nãy đến giờ rồi. Một mình ngồi bệch dưới sàn của một góc sân thượng, bạn ngược mắt nhìn ra khoảng trời rộng ngoài kia.

Rốt cuộc bạn cố gắng vào lớp chọn để được cái gì? Học ngày học đêm đến phờ phạc để làm cái gì rồi cuối cùng phải mệt mỏi như vậy. Bọn họ không chấp nhận sự có mặt của bạn thì tại sao bạn phải cố gắng?

Một điều bạn luôn để trong tim chính là, dù bạn có khóc cũng không bao giờ muốn anh thấy. Ban nãy Hoseok đã đỡ bạn, đúng lúc gương mặt bạn chìm ngập trong nước mắt và sự xấu hổ, bạn không lường trước anh sẽ ở đó nên...

Với bạn anh là một người đặc biệt, người duy nhất không hòa theo đám bạn học kia mà chọc ghẹo bạn. Người mà dù có trong bất kì hoàn cảnh khó khăn nào vẫn sẽ nở nụ cười dịu dàng nhất với bạn.

Bạn biết, là người ta thương hại mình mà thôi, người ta thậm chí còn chẳng nhớ bạn là ai, bạn tên gì. Người ta là ngôi sao sáng trên bầu trời, còn bạn chỉ là hạt bụi vương vãi trên nền vũ trụ, góp phần cho khoảng không tối mực để tôn vinh ngôi sao sáng kia. Bạn hiểu rõ chứ, nhưng bạn lỡ phải lòng ngôi sao đó mất rồi.

"Nếu con quá mệt mỏi, hãy buông bỏ!", lời của bà vẫn thoang thoảng bên tai. Đúng, đó là cách tốt nhất để tháo gỡ cuộc sống bí bách của bạn lúc này.

Bạn cúi mặt, khẽ nở một nụ cười an bình.

Bạn còn nhớ lần đầu tiên tim mình đập ngổn ngang khi đứng trước mặt anh. Đó là vào một ngày nọ...

Ở căn tin.

-Oái!

-Lee Ami, cậu xin lỗi đi chứ, làm đổ nước lên người Hoseok rồi kìa!

Chuyện là bạn vừa vào căn tin mua ly nước cam thì *Hựt!*, chân bạn va phải thứ gì đó làm cốc nước trên tay bị hất ra, không may thay lúc ấy Hoseok lại từ xa đi tới.

Bạn hốt hoảng nhìn người con trai đang loay hoay với vệt nước cam thấm ướt loang lổ trên áo mình. Bạn vụng về rút khăn giấy lau cho anh nhưng đáp lại chỉ là những cái gạt tay lạnh lùng của mấy đứa xung quanh.

-Minh...minh xin lỗi!

Bạn lúng túng cúi gập người.

-Sao cậu phải xin lỗi? Không phải tại cậu, là do mình bất cẩn mà thôi!-anh khẽ lắc đầu-Nhưng cậu có làm sao không?

Anh thật tỉnh mắt khi nhận ra vết rách nơi khuỷu tay bạn. Chả là hồi nãy bạn phải bê nguyên chồng sách cao cho cả lớp (không phải việc của bạn, là bạn bị ép làm) và bị sượt tay. Bạn bất đắc dĩ che đi vết thương thì bị anh chặn tay lại.

-Đội mình một lát!

Nói rồi Hoseok đi tới quầy mua hàng sâu bên trong. Lúc quay lại trên tay anh còn cầm theo một tấm băng cá nhân nhỏ. Lặng lẽ gỡ ra dán lên vết thương cho bạn, anh cười hiền: "Lần sau đừng tự làm mình bị thương nữa nhé!"

Bạn ngượng ngùng cúi mặt để anh nắm lấy cổ tay mình mà dán băng dính. Nơi căn tin có rất nhiều người đang nhìn về phía này, có vài tiếng xì xào bàn tán và bạn đoán chúng chẳng hay ho gì. Nhưng bạn không quan tâm cho lắm, vì lúc này tim bạn đang bận loạn nhịp khi nhìn thấy thái độ ân cần của người nào đó mất rồi...

Trai tim của bạn nó mong manh lắm, chỉ cần một chút quan tâm, một chút dịu dàng đã khiến nó bồi hồi rung động rồi. Bởi vậy bạn mới sợ hãi, sợ lỡ thích anh thì bản thân sẽ bị tổn thương. Bởi vậy nên bạn mới định từ bỏ.

Học học!

Đang bồi hồi nhớ về chuyện cũ thì Hoseok từ đâu chạy ủa tới. Gặp người ôm lấy hai đầu gối mà thở, anh ngược lên nhìn bạn bằng ánh mắt tạm hiểu là: "Thì ra cậu ở đây!"

-Cậu...tại sao cậu lại chạy lên đây?

Bạn ngạc nhiên đứng dậy nhìn anh.

-Minh...tim..cậu!

Hoseok hình như vẫn còn mệt, anh quệt mồ hôi trên trán mà khó nhọc nói.

-Cậu đừng làm thế nữa, nếu không mọi người sẽ ghét mình mất!

Bạn quay lưng đi và nói một cách đầy nghiêm túc.

-Cậu đâu có đáng ghét?

Đây, lại cái vẻ nghiêng đầu dịu dàng đó, anh cứ như vậy thì bạn biết phải làm sao.

-Làm ơn...đừng thương hại mình nữa...xin cậu đó!-mấy lời bạn nói ra bỗng dưng bị ngắt quãng, bạn sắp khóc rồi, không phải tại anh đâu, chỉ vì bạn cảm thấy mình đáng thương quá mà thôi-Mình sắp chuyển trường rồi, nơi đó cách đây xa lắm, nên đừng làm mình vẫn vương nữa. Mình sẽ đau!

-Cậu sắp đi sao?

Anh ngạc nhiên hỏi bạn. Bạn đành gật đầu thay cho câu trả lời vậy.

-Đừng đi nữa có được không?-một điều bạn chẳng ngờ tới, vào chính cái khoảng khắc nước mắt bạn sắp rơi xuống, người con trai ấy đã quay lại ôm chầm lấy bạn, đầu bạn dựa hẳn vào lồng ngực ấm nóng của anh, và bạn nghe thấy nhịp tim của anh cũng đang đập rất nhanh, giống bạn bây giờ vậy-Mình không thương hại cậu, trước giờ mình cũng chưa từng để tâm tới ai nhiều như vậy...Lee Ami, mình thích cậu!

Bạn dơ ra nhìn anh, khuôn miệng bạn cứng đờ đủ để không thể nói thêm lời nào từ tế nữa.

Hoseok nghiêm túc nhìn vào mắt bạn, anh khẽ nói: "Nên xin cậu, đừng đi nữa có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Kim Taehyung

Bạn và Taehyung là bạn thân từ hồi còn học tiểu học, anh rất hòa đồng, còn đẹp trai nữa nên được nhiều bạn nữ trong trường theo đuổi, còn bạn, ngoài Taehyung ra bạn chẳng được anh nào để mắt đến cả. Nhưng bạn chẳng quan tâm đâu, vì vốn dĩ bạn thích thầm Taehyung từ rất lâu trước đây rồi mà.

"Tình bạn thân khác giới thường không xảy ra, một trong hai đứa rồi sẽ có tình cảm với đứa kia, sau đó cố gắng giấu diếm chỉ vì sợ mất đi tình bạn đáng quý này".

Lần đầu tiên bạn nhận ra bản thân thích Taehyung là vào Noel của hai năm về trước, lúc đó anh và bạn đang học năm hai trung học. Hôm ấy anh tặng bạn một chiếc vòng tay bằng bạc rất đẹp, còn bảo đó là quà kỉ niệm bạn thân mười năm, và thậm chí nó còn là đồ cặp. Bạn ngoài ngạc nhiên còn có chút bối rối, nhưng cũng nhận lấy mà đeo vào tay. Kể từ hôm đó, bạn cảm giác mình đối với Taehyung rất khác lạ, không rõ đó là loại tình cảm gì nhưng mỗi lần không thấy anh bạn lại rất bồn chồn, còn suy nghĩ đắn đo phải mặc gì dù chỉ là hẹn nhau đi uống trà sữa. Cảm giác tự nhiên của trước kia cũng biến mất. Có phải bản thân bạn đã say nắng anh rồi không?

...

Noel năm nay lại sắp tới, bạn dự định sẽ mua len về tập đan cho vui, săn giết thời gian vì đợt thi giữa kì vừa trôi qua được vài ngày rồi. Taehyung nghe thế liền hí hửng bảo bạn đan ké cho một chiếc, bạn tặc lưỡi kêu không rảnh nhưng cũng vác xe ra siêu thị cách nhà gần hai cây chỉ để mua thêm hai cuộn len to màu đỏ, một cho anh, và một cho bạn.

Quá trình tập tành cũng thật gian nan, bạn hết tháo ra rồi lại đan vào, nhiều lúc nản muốn chết nhưng nghĩ tới ai đó thì lại cố gắng mà làm tiếp.

...

Bạn đeo headphone, ngồi bó chân trên chiếc ghế bành đặt cạnh bậc cửa sổ, vừa luồn mũi đan bạn vừa ngâm nga theo giai điệu của bài hát. Điện thoại đang chạy tới bản "Say Yes" (Moon Lovers OST).

"Em đang đứng ngay đây, đối diện với anh.

Muốn nghe chính miệng anh nói rằng anh đồng ý, anh chấp thuận.

Trong vô thức em cứ bước về phía anh.

Em sẽ gửi vào gió tâm chân tình của mình tới anh, tình yêu thực sự tồn tại".

...

Quán trà sữa.

-Ami, tao kể mày nghe cái này nhưng đừng có ngạc nhiên quá nha!

Là Yun, lớp trưởng kiêm cả bạn thân của bạn. Nhỏ này phải gọi đúng chất một sách khi luôn mang sơ mi vấy dài và ngoài ra còn có cặp kính dày cộm làm "thần hộ vệ" nữa, không như bạn, lúc nào cũng jeans rách gấu với hoodie, tóc buộc cao y như một thằng con trai. Chả hiểu sao hai đứa lại chơi thân với nhau lâu tới vậy.

-Thì mày cứ nói xem nào, rào trước đón sau hoài à!

Bạn cần nhìn Yun trong khi bản thân vẫn chăm chú nhìn mũi len vừa thành hình trên tay mình. Vì bạn hoảng hốt nên chỉ cần số rờ một chút là đan trật ngay.

Yun nghe xong, nhấp ngụm trà, hít một hơi rồi mới nói: "Chiều qua tao thấy Taehyung đạp xe chở nhỏ nào trông giống cái Lin hotgirl trường mình lắm! Nhỏ còn vui vẻ ôm eo ông nữa mà!

Cách!. Một cảm giác hụt hẫng chạy thẳng qua tim, bạn đặt mạnh thanh đan xuống bàn rồi nhìn Yun bằng ánh mắt hết sức ngạc nhiên.

-Mày chắc không?

Bạn hỏi.

-Chắc "chăm phần chăm", tao còn cẩn thận quay lại nhìn thêm lần nữa cơ mà!

Yun nhắc cặp "nắp chai" của mình lên mà nhìn bạn rõ nghiêm túc.

Bạn thật sự chẳng thể tiếp thu nổi mấy thứ Yun vừa thốt ra. Có đúng mọi chuyện là như vậy không, Taehyung và Lin?

Nếu như bình thường bạn sẽ chạy ù sang nhà tên nào đó mà hỏi cho ra lẽ, nhưng lúc này...bạn không cách nào làm thế được dù rất muốn.

Cắm đầu đạp xe về nhà, việc đầu tiên bạn làm không phải nằm ườn ra giường như mọi khi, mà là...

Bạn lúi trong cặp ra mở len mới đan dở, thẳng tay quăng sang một góc rồi lại đi tới chiếc ghế bành mà bó chân ngồi vào. Mang headphone và bật bản "I will go to you like the first snow", bạn nhắm mắt lắng nghe, bỗng thấy tim mình nhói lên một chút. Đây gọi là thất tình sao? Đau quá. Bản nhạc này bạn nghe cả chục lần rồi nhưng chưa bao giờ cảm thấy đau lòng tới như vậy.

Đơn giản chỉ là...

...

Ở lớp.

-Của tôi đây à?

Taehyung hí hửng chạy tới choàng tay qua vai bạn, chắc anh nghĩ bạn thân thì có thể hành động như vậy, nhưng với bạn lại khác, và mấy đứa đang ngồi xì xầm quanh đó chắc cũng thế.

-Không phải của cậu đâu, là tôi đan cho tôi đây!

Bạn chả biểu cảm gì, lạnh nhạt hất tay anh ra rồi cắt nửa tấm khăn đỏ ấy vào trong ngăn cặp.

-Ồ, tôi nhớ có nói với cậu là...

-Đủ rồi nha, tôi không phải osin mà cứ phải nghe cậu sai bảo. Muốn mang khăn sao không bảo Lin đan cho ấy, nhỏ đó vừa đẹp lại còn khéo tay hơn tôi gấp trăm lần cơ mà!

Bạn hét lên như suýt khóc, còn giận dỗi mở to mắt nhìn anh, biểu cảm lúc đó của bạn rõ ràng là đang ghen tị mà, nhưng phải cố kiềm nén lại, bạn đeo tai nghe vào và nằm úp mặt xuống bàn như một cách đuổi khéo anh. Taehyung chả hiểu chuyện gì vừa xảy ra nên cứ đứng đó vô đầu bức tai mãi.

-Nói cái gì vậy trời?

...

Có lẽ vì đêm đó là Noel nên tuyết mới rơi dày nơi khu bạn ở như vậy. Một mình ngồi trên chiếc ghế bành quen thuộc cạnh bậu cửa sổ để ngắm tuyết, tự dưng bạn thấy buồn chán quá đi. Nếu là ngày này của những năm về trước, bạn đã cùng Taehyung vui vẻ khoác vai nhau đi dọc trên những con đường

giăng đầy đèn hoa Giáng Sinh, cùng ngắm nhìn những hàng thông lấp lánh và selfie với ông già Noel rồi. Anh sẽ mua cho bạn que kem Socola trong khi bạn mãi say mê xem người ta nhảy flashmob giữa phố. Noel của bạn luôn có Taehyung bên cạnh vậy đấy, chứ chẳng giống như hôm nay.

Hình như lò sưởi nhà bạn có vấn đề thì phải, sao phòng ngủ lại lạnh thế này?

Điện thoại chợt reo lên, bạn theo quán tính mà phóng như bay tới chớp lấy nghe, quên cả việc phải xem người gọi tới là ai.

-Alo, Taehyung hả?

-Là tao, Kim Yun nèeee!

Đầu dây bên kia là một giọng nói cực kì quen thuộc, nhưng không phải đối tượng bạn đang mong ngóng. Bạn ừ một cái rồi khẽ thở dài, rốt cuộc bạn đang hy vọng gì chứ, chắc giờ này Taehyung đã dẫn "bạn gái" đi chơi Noel rồi, hai người họ chắc đang rất vui vẻ bên nhau. Làm gì có chuyện anh nhớ tới bạn?

...

Lại là quán trà sữa, lần này vẫn hai con người cũ mang tâm trạng chán đời vì Noel không có người yêu đi chơi cùng, phải rủ nhau ngồi đây ngắm các cặp đôi đi qua đi lại trên phố.

-Ê Ami, giờ tao nói cái này mày đừng bắt ngờ quá nha!

Yun chấp hai tay đặt lên bàn mà nghiêm túc nhìn bạn.

-Mày muốn nói gì thì nói đại đi, tao chán quá rồi!

Bạn thở dài rồi nhấp một ngụm trà.

-Tao rất rất xin lỗi mày vụ bữa trước nha, thiệt ra lần đó tao nhìn nhầm chứ không phải Taehyung nhà mày đâu!

Yun từ tốn nói từng chữ, còn bạn, xem chút nữa đã phun nguyên đồng nước trong miệng vào mặt con nhỏ vì quá ngạc nhiên rồi.

-Mày...Mày vừa nói cái quái gì vậy?

-Ahii, mày cũng biết là tao cận nặng mà, với lúc đó trời cũng tối nên tao nhìn nhầm, đấy là thằng người yêu mới cóng của cái Lin cơ!-Yun vẫn tiếp tục huyền thuyên-Nói tóm lại lần nữa là tao xin lỗi, nhưng mà tao cũng chuộc tội bằng cách nói cho Taehyung nghe chuyện tại mày thích ông nên mới đan...

Yun vừa ngược lên tính xem biểu hiện của bạn thì...chà thấy bạn đâu nữa. Chỉ còn lại li trà nóng bốc khói bạn vừa mới kêu ra vẫn nằm yên vị trên bạn. Nhấp một chút Matcha đắng đắng, Yun thở ra như người già, miệng lẩm bẩm: "Lại một mùa Noel nữa trôi qua và tôi vẫn chưa có bồ!"

...

Bạn chạy hụt hơi về nhà, quên mất bạn nãy mình vừa đập xe tới quán nước hay sao đó. Tiêu rồi, thế là xong đời bạn rồi. Cũng tại con nhỏ bạn thân lạnh mồm lạnh miệng mà giờ bạn đang phải đau khổ gánh tai họa đấy. Làm sao bạn có thể đối mặt với Kim Taehyung nữa cơ chứ???

Mà quên mất, cái khăn len, bạn vừa mới đan xong, còn chưa kịp tặng cho anh vì chiến tranh lạnh đã mấy hôm. Giờ phải xử lí sao với nó đây?

Bạn vừa chạy vừa nghĩ như một vận động viên chuyên nghiệp, những lúc thế này đầu óc bạn không đủ minh mẫn để kiểm soát tay chân đâu, nên bạn cứ thế mà chạy thôi.

Brừ...Brừ!, điện thoại chợt rung lên. Bạn dừng lại thở hồng hộc, lôi điện thoại từ trong túi áo ra, là tin nhắn của Taehyung, không phải một mà cả chục cái được gửi đến.

"Này, cậu tính nhốt tôi ở ngoài tới bao giờ hả, về lẹ đi, lạnh lắm rồi đó!"

"Giận gì mà lắm thế, con gái đúng là chúa phiền phức!"

"Tôi muốn ăn kem, đi chơi với tôi đi, Noel mà?"

"Tôi cũng thích cậu, được chưa, bao giờ cậu mới chịu về nhà vậy hả?"

Bạn đến phải điều chỉnh lại nhịp tim mình vì ngạc nhiên quá mức mất thôi. Cái tên đó...

-LEE AMI!!!- có tiếng gọi từ xa, bạn ngược mắt lên nhìn, là Taehyung.

Vì một mùa Noel không còn lạnh giá□.

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bangtan all

Nay chủ nhật và lớp bạn có tổ chức một buổi xem phim tập thể, bạn tất nhiên rất muốn tham gia cùng mọi người. Tối đó bạn ăn mặc và trang điểm rất đẹp rồi bước xuống lầu:

Kim Nam Joon: Đi với lớp mà ăn mặc thế à? Lên thay đồ ngay cho anh!*nói xong đẩy bạn trở ngược vào phòng, anh còn không quên nói vọng lên*Lựa bộ nào kín kín một chút, áo không được hở cổ, mặc quần dài đi đừng mặc váy, với cả mang áo khoác vào nữa! LÁT ANH LÊN KIỂM TRA ĐÓOOO!

Kim Seokjin: Nhớ ăn uống cho đàng hoàng, lựa chỗ nào uy tín một chút, đi đường phải cẩn thận, phải gọi cho anh...*nói liên hồi-.-*.

Min Yoongi: Đi chơi nhớ về sớm, anh lo đây!*nói xong vuốt nhẹ tóc bạn một cái rồi quay trở lên phòng làm việc*.

Jung Hoseok: Đừng đi mà, anh không muốn ở một mình đâu!*nói rồi nũng nịu ôm chầm lấy bạn*.

Park Jimin: Bạn gái anh dễ thương như vậy làm sao anh có thể yên tâm để em đi một mình đây?*nhéo yêu má bạn*Thôi ở nhà đi, chúng ta còn khối chuyện để làm mà!*nói xong không quan tâm bạn nghĩ gì liền thẳng tay vác bạn lên phòng@@*.

Kim Taehyung: Không chịu, cho anh đi chung nữa, anh cũng muốn xem phim!*giấy này lên như con nít, nhưng thực sự vì anh muốn bạn ở nhà nên mới thế*.

Jeon Jungkook: Lớp em có bao nhiêu thằng con trai vậy Ami? *nhìn bạn bằng ánh mắt hết sức dò xét*.

Vậy cuối cùng có nên đi nữa không?□

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Park Jimin

Đang ở cty thì bạn gọi, Jimin có chút ngạc nhiên vì bình thường bạn không như thế nhưng cũng bắt máy:

-Anh nghe nè Ami!

-Anh ơi...cứu em!

Anh nghe thế liền hốt hoảng vợ vội mớ tài liệu đang làm dở cho vào cặp rồi phóng xuống gara lấy xe, lát sau về tới nhà thì thấy bạn đã ngồi xồm trước cửa từ trước.

Diu bạn, con nhỏ vì ở ngoài trời lâu đến sắp cảm lạnh vào nhà, anh khụy chân vuốt má bạn.

-Bé con, em làm sao lại ra nông nỗi này?

-Nãy em bị mẹ la cho một trận!-bạn xụ mặt-Tôi em không về nữa, em ở đây với anh nha, có được không?

Bạn nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương, hệt như chú mèo con bị sưng nước, tay thì cứ nắm lấy tay anh mà giật giật.

Jimin không nói gì chỉ dịu dàng xoa đầu bạn rồi sau đó đi thẳng vào bếp nấu nước. Lát sau anh trở ra và đem cho bạn cốc sữa.

-Uống đi rồi lát anh chở em về!

Bạn mở to mắt nhìn anh, xong lại lắc đầu nguầy nguậy.

-Không muốn đâu! Em thích ở đây à, Minie, cho em ở đây với anh đi, một đêm thôi. Em hứa sẽ không làm phiền anh đâu, em hứa...

Chưa dứt câu thì môi bạn đã bị đôi môi ngọt ngào của ai đó chặn lại. Jimin say sưa gặm nhấm sự ngọt ngào nơi bạn từng tí một, lâu sau đó mới chịu buông ra. Anh nói: "Nhưng anh không dám hứa sẽ để yên cho em. Nên tốt nhất là lát anh nên đưa em về! Ha?"

Ít view nên làm biếng đăng quá@@. Cho xin tí động lực cái nào các nàng○.○

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Jeon JungKook

JungKook rất ghiền chơi game, ngoài giờ tới giảng đường ra bạn toàn thấy anh ôm điện thoại chơi thôi.

...

Bạn mở cửa đi vào phòng đã thấy anh ngồi chơi game rồi.

-JungKook aaa!

Bạn gọi anh.

-...

JK vẫn ôm điện thoại chơi game, có vẻ anh không nghe bạn gọi.

-Jeon JungKook!

Bạn gọi to hơn.

-Gi vậy em?

JK hỏi, mắt vẫn dán vào điện thoại.

-Xuống ăn cơm thôi anh, em nấu xong hết rồi!

Bạn đi tới ôm choàng lấy cổ anh, má bạn nhẹ nhàng áp vào má anh, chả hiểu sao dạo này bạn cứ bị thích làm thế.

Nhưng có vẻ thứ anh quan tâm này giờ vẫn là cái trò Overwatch đó. Bạn nhìn mấy cái thứ múa máy trên màn hình mà xịu mặt. Anh mê game hơn mê bạn rồi.

-Em ăn trước đi, anh...Nè, em đang làm gì vậy?-JK ngạc nhiên khi thấy bạn chui vào lòng mình như vậy. Bạn ngồi lên đùi anh, tay ôm eo anh, mặt phụng phịu như cún con.

-Xuống ăn chung với em đi, có anh em mới nuốt nổi!

Bạn giật giật vạt áo JK, vờ nói bằng cái giọng nũng nịu rồi gục đầu lên vai anh.

Đây vốn dĩ là chiêu trò dùng để chia rẽ anh khỏi cái game vô bổ ấy thôi.

-Anh đang chơi mà, honey ngoan xuống ăn trước nha!

Anh nhéo yêu vào má bạn. Bạn chun mũi:

-Vậy em phải làm gì thì anh mới thôi không chơi nữa hả?

Bạn hỏi. Anh không nói không rằng lấy ngón tay chỉ lên má ra hiệu bảo bạn làm bobo trong khi mắt vẫn chăm chú nhìn điện thoại. Bạn thoáng đỏ mặt, gật gật đầu rồi nhắm tịt mắt lại mà hôn chụt vào má anh một cái. Nhưng không, cảm giác ấm nóng cùng làn da mỏng tan ngọt ngào như đường mật này là gì? Bạn mở mắt và nhận ra khuôn mặt JK đang rất gần, là anh đang hôn bạn, lưỡi anh nhấm nháp môi bạn từng chút một, thứ dịch ngọt anh mang đến thật khiến bạn say đắm. Bạn lại nhắm hờ mắt và...

Hụt!, anh đặt điện thoại trở lại bàn rồi bế bổng bạn lên như một đứa trẻ đi về phía giường ngủ.

-Anh...anh làm gì vậy?

Bạn hốt hoảng.

-Còn làm gì nữa?

Anh nở nụ cười đầy dụng ý.

-Com tôi thì sao?

-Để sau cũng được!

Anh lại cười.

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Kim Taehyung

Bạn và Taehyung là thanh mai trúc mã của nhau từ hồi mẫu giáo, cả hai ở sát nhà nhau và năm nào cũng được xếp chung một lớp cả. Bạn đối với việc phải thấy mặt anh mỗi ngày đã trở thành thói quen luôn rồi.

"Em yêu à, đang làm gì đó?"

Là Taehyung, anh lại nhắn tin cho bạn như một nhiệm vụ kì lạ mỗi tối rồi đấy.

"Này thôi đi, cậu có muốn ăn đêm không hả?"

Bạn nằm trên giường trả lời tin nhắn. Cái kiểu giỡn hớt này của anh bạn đã quá nhàm rồi, dù bây giờ anh có nói yêu bạn thì bạn cũng chẳng tin nổi. Đồ ngốc đó và bạn...sẽ không bao giờ đâu.

Một dòng icon mặt cười nắc nẻ xuất hiện từ kẻ nào đó, chắc anh đang đắc ý lắm vì chọc tức được bạn chẳng?

"Đồ ngốc!", bạn trả lời xong vứt điện thoại sang một bên rồi trùm mền ngủ.

"Lee Ami, cậu còn dám bảo mình ngốc, chính cậu mới ngốc khi không nhận ra tình cảm của mình dành cho cậu!", Taehyung cong môi, khẽ nở một nụ cười buồn nhìn màn hình điện thoại, là hình nền của bạn, thứ mà mỗi tối anh luôn ngắm. Những suy nghĩ ấy anh sẽ không bao giờ nói cho bạn biết đâu, chắc chắn là như vậy.

...

Hôm nay là Valentine và với một con nhỏ FA lâu năm như bạn thì ngày này chả khác gì mọi ngày bình thường là mấy. Vẫn phải đi học, vẫn phải chứng kiến mấy trò hường phấn sến súa của mấy đứa trong lớp,...Tặng socola rồi tặng bông, tặng card, nhắc tới mà nhức đầu.

-Mình thấy mình cũng dễ thương, xinh gái, học giỏi, vậy mà tại sao tới giờ vẫn FA thế nhỉ?

Bạn chống cằm hỏi Taehyung trong khi mắt vẫn mông lung buồn chán nhìn bó hoa trên bàn của nhỏ hoa khôi lớp. Taehyung ngồi bên cạnh, khẽ vuốt tóc bạn nói: "Cậu muốn hết FA không?"

-Muốn chứ, cậu có cách à?

Bạn hí hửng.

-Vậy làm bạn gái mình đi!

Anh cười tí mắt, khuôn miệng hình chữ nhật cùng hàng răng trắng đẹp bất giác lộ ra trước mắt bạn. Bạn xéo xắt lườm anh rồi với tay nhéo lấy eo anh.

-Cậu còn đùa kiểu đó nữa là chết với mình!

Nói xong bạn một mạch đi ra khỏi lớp. Taehyung chống cằm nhìn theo bạn, khuôn miệng chợt méo xệch đi: "Mình...nói thật mà!"

...

Có lẽ bạn biết lí do tại sao mình FA tới giờ rồi này. Thử nghĩ xem, lúc nào anh cũng đi bên cạnh bạn như hình với bóng, ăn cũng ăn chung, ngủ thì tất nhiên là...Mẹ Taehyung thậm chí còn xem bạn là con gái nuôi nữa chứ. Chỉ vì cái tên ngốc đó mà chả thằng con trai nào dám bén mảng lại gần bạn, hoặc có khi họ tưởng lầm bạn và Taehyung là một cặp rồi chẳng?

Nhiều lúc bạn muốn tách ra xa khỏi anh một chút, tự tìm kiếm vài mối quan hệ mới cho mình, nhưng như một thói quen, Taehyung sẽ cố yêu bạn một cái và bảo: "Cậu là của mình, nên không được đi đâu hết!". Bạn biết anh nói đùa, nhưng trong lòng chả hiểu sao lại thấy vui vui.

Đi dạo trên những con phố sáng đèn bán đầy nào socola, nào hoa, bạn thích thú ngắm nhìn chúng và ghen tị với những cô gái đang đứng lựa quà. Ít ra họ còn có người yêu để mà mua tặng.

-Cậu có socola mình tặng rồi còn gì, nhìn hoài vậy?

Taehyung thắc mắc hỏi bạn.

-Tại...mình thích!

Bạn đáp gọn hết sức rồi lại mãi mê nhìn. Tối anh cũng chịu thua bạn rồi. Thở dài mà suy nghĩ, nếu anh không kéo bạn đi sớm chắc tối khuya mới về được nhà quá.

...

Đi được một đoạn, anh tự dừng dừng lại rồi đi tới sát sau lưng bạn. Khẽ gác đầu lên vai bạn, anh chẳng nói lời nào, chỉ im lặng đứng yên vậy thôi. Khoảng cách này gần quá, nó khiến bạn dễ dàng cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh phả ra nơi vành tai. Bạn theo phản xạ quay lại nhìn anh thì bị gương mặt gần sát của anh làm cho ngỡ ngàng.

-Tae...Taehyung, cậu làm sao vậy?

-Nhóc à, mình thích cậu!

Anh chậm rãi thì thầm vào tai bạn, từng từ bạn đều nghe rất rõ nhưng sao giờ bản thân lại cảm thấy khó hiểu thế này?

-Cậu thôi đi! Mình không thích kiểu kiêu đó đâu nha!

Bạn cau mày.

-Không, lần này mình nói thật!

Anh nhoen miệng cười, một nụ cười tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Kim Seokjin

Ami, em còn tính mua tới bao giờ nữa đây? Về nhà thôi..

Là Seokjin, anh ấy đang mệt mỏi chống cằm lên xe đẩy hàng mà nhìn bạn.

Hôm nay chính xác là kỉ niệm một năm ngày anh và bạn bắt đầu hẹn hò, thế nên sau giờ tan làm bạn đã quyết định cùng anh một mạch đi tới siêu thị, mua những thứ cần thiết để nấu một bữa tối thật lãng mạn chỉ dành riêng cho hai người.

Với một đứa có thói quen tiết kiệm từ bé như bạn, việc đắn đo giá cả là điều thật khó tránh khỏi, thành ra cả buổi bạn cứ đứng lì ở quầy thực phẩm để chọn mãi, làm cho người đi cùng là anh cũng cảm thấy sốt cả ruột.

-Không được, em còn phải mua vài thứ nữa! Anh mệt thì về trước đi, lát em về sau!

Bạn không thèm liếc nhìn anh lấy một cái, tay vẫn cầm hai gói nấm khô mà đắn đo tới lui.

Tưởng rằng Seokjin sẽ vui vẻ về trước, ai ngờ anh lại bỏ xe đẩy một bên, đi tới vòng tay ôm lấy một bên eo bạn. Hành động bất ngờ này của anh khiến bạn giật nảy mình, xem chút đã rút mớ đồ cầm trên tay rồi.

-Không được, anh đợi em!

Anh nói, tay còn sẵn tiện vuốt tóc bạn.

-Sao vậy? Bộ ở đây anh không thấy chán à?

Bạn ngạc nhiên.

-Chán cũng phải chịu thôi, chứ nếu anh bỏ về trước ai biết được nhiều khi có thằng nhóc đẹp trai nào đó dắt em đi mất luôn thì sao? Anh già rồi, không độ nổi nữa đâu, nên phải lo giữ vợ thôi!

-Thật là...

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Min Yoongi-aka Min Suga

Suga là bạn trai "thật thà" nhất bạn từng gặp, lúc nào anh cũng "thẳng thừng" chọc ghẹo bạn trước mặt mấy người bạn thân, còn hay chê bạn vừa ngốc vừa béo nữa chứ. Bạn biết anh chỉ đùa thôi nên cũng chẳng chấp nhặt làm gì. Nhưng mỗi lần như vậy, bạn đều không nén nổi chút giận dỗi trẻ con mà hỏi anh:

"Su ngốc, biết em xấu xí như thế mà trước đây anh vẫn thích em được à?"

-Anh cũng đang thắc mắc đây, tại sao vậy nhỉ?-anh suy nghĩ-A, hay là...nói thật đi, em có dùng bùa yêu với anh đúng không, chứ người như em..

"..."

Kết quả là, chỉ vì một trò đùa "hoi" quá lố, anh đã bị bạn "cách mặt" tận...hai ngày. Hai ngày đó là bao nỗi khổn khổ của anh, nào phải mua sữa chua cho bạn, ra chơi còn phải chạy qua dỗ bạn, tan học còn phải đợi bạn về chung nữa chứ. Hm, Su đã từng nghĩ, con gái khi giận thật sự rất đáng sợ, nhưng bạn mỗi khi giận còn đáng sợ hơn rất rất nhiều lần.

Vậy nên từ đó về sau, Suga rất ít khi lấy khuyết điểm của bạn ra mà chọc ghẹo.

Nhưng hễ nghe ai nói xấu bạn, anh đều lạnh lùng đáp lại kiểu "Cậu đẹp quá nên coi thường người khác à?"

Có một lần bạn cùng anh đi vào căn tin mua đồ ăn sáng thì chợt nghe thấy tiếng xì xầm đằng sau lưng. Hai cô bạn nào đó đang thân nhiên nói xấu bạn, nói một cách trắng trợn luôn ấy chứ chẳng phải lén lút gì.

-Nghe nói nhỏ đó là Lee Ami, bạn gái của Su à?

-Đúng rồi, mà nhìn kĩ cũng có xinh xắn gì đâu, trông còn quê quê nữa chứ!

Rồi sau đó một tràng cười khúc khích vang lên. Bạn nghe tất đấy nên nét mặt cũng trở nên buồn hắt. Làm bạn gái của một người nổi bật như anh, đối với mấy lời chê bai đó bạn đã sớm quen thuộc rồi.

-Hai cậu vừa nói gì, nhắc lại thử xem!

Bạn ngạc nhiên quay lại nhìn Suga, lần đầu tiên bạn thấy anh lạnh lùng như vậy, ánh mắt anh nhìn họ thậm chí còn khiến bạn có chút rùng mình vì sợ hãi.

-O, mình...mình!

Chỉ cần một câu nói của anh cũng đủ khiến mọi người quanh đó bu lại xem chuyện gì xảy ra.

-Lần sau muốn nói gì phải suy nghĩ cho kĩ, đừng có mà phát ngôn tùy tiện như vậy!

Hai nhỏ con gái kia vừa nghe đến đó liền co rúm vì sợ.

-Chỉ cần tôi kể lại việc này với chủ tịch hội học sinh thì các cậu...tiêu!-anh nói tiếp. Nhếch môi nở nụ cười khinh khi với bọn họ, anh sau đó quay lại khoác vai bạn mà ra khỏi đó: "Đi thôi Ami!"

...

"Anh không xấu hổ vì có một cô bạn gái tầm thường như em chứ?"

-Ngốc à, em đang nói vớ vẩn cái gì vậy?-anh vuốt tóc bạn-Mặc dù em không đẹp như người ta (lại sĩ nhục rồi!-) nhưng em có cái khiến họ phải ganh tị đấy!

"Là gì?"

-Là em có một người bạn trai tuyệt vời như anh!

Nói xong câu đó, Suga nghiêng đầu nhìn bạn, nở một nụ cười tuyệt đẹp như ánh nắng ấm áp đang tỏa lan phía sau lưng anh vậy đó.

"...", biểu cảm của bạn bây giờ rất là...à mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Jung Hoseok

Bạn hôm nay cư xử rất lạ, bạn không hay cười nữa, đặc biệt là với Hoseok. Cứ thấy anh xuất hiện ở đâu là bạn lại cố ý tránh mặt chỗ khác, trưa cũng viện cớ không đi ăn cơm chung, ra về thì lui đi trước một mình, anh có đuổi theo cũng chẳng kịp nữa. Hoseok cảm thấy có gì đó rất không ổn, bộ anh làm gì sai à?

Hẹn hò được hơn nửa tháng rồi anh chưa từng thấy bạn như vậy. Bạn là típ con gái đơn giản, lạc quan yêu đời, bạn hay cười hay nói với tất cả mọi người, và đặc biệt bạn không bao giờ giận dỗi vô cớ như thế cả. Chắc chắn là phải có vấn đề gì đó ở đây.

-Ami, em sao vậy, giận anh chuyện gì à?

Vừa ra chơi anh đã chạy sang lớp bạn, ngồi xuống chỗ kế bên bạn, anh cúi đầu khẽ nói, âm lượng cũng chỉ đủ một mình bạn nghe. Với hành động thân mật đó của anh thì bọn trong lớp, nhất là mấy đứa con gái cứ túm tụm xì xầm bàn tán gì đó, nhờ Yun ngồi bên trên cũng không khỏi tò mò mà vỗ vai bạn chọc ghẹo: "Ami sướng nha, có bạn trai qua đồ như thế, còn bày đặt giận hờn gì nữa không biết. Thôi huê cho anh vui đi mày ơi!"

Đấy, ngay đến cái đứa ngố như Yun còn biết bạn và anh đang giận nhau thì chắc biểu hiện của bạn đã quá rõ ràng rồi nhỉ?

-...

Nói đến thế mà bạn vẫn cứ im thin thít, một mực cầm cúi chép bài, bỏ lơ người con trai đang ngầy ngốc nhìn mình.

-Em rốt cuộc bị cái gì vậy hả Ami? Phải nói ra thì anh mới biết được chứ?

Hoseok hơi mất kiên nhẫn nhàu mày nói.

-Không cần, em...không sao!

Bạn nói xong khẽ đẩy gọng kính cận lên rồi lạnh nhạt bỏ ra ngoài, đối với sự quan tâm của anh đều không để ý lấy một chút.

Hoseok như chưa hiểu, anh cứ ngẩn ra nhìn theo bóng lưng bạn, trong lòng tuy rất muốn chạy tới giữ bạn nhưng nghĩ gì xong lại thôi. Một cảm giác mất mát chạy xoẹt qua tim.

-Anh đừng lo, Ami tính nó dở dở ương ương vậy á, đợi một lát sẽ nguôi ngay thôi mà!

Yun an ủi anh.

-Mong là vậy!

Hoseok thất thểu về lớp, vừa đi trong đầu anh vừa suy nghĩ ra đủ thứ chuyện không hay:

"Ami giận mình rồi?"

"Ami hết thương mình rồi?"

"Hay Ami có người khác? Haizz, chắc không đâu!"

Anh thích bạn trước, tỏ tình cũng là anh tỏ tình trước nên giờ mới đau khổ vậy nè. Anh thích Ami rất nhiều nên lâu lâu vẫn cứ có cảm giác lỡ một ngày bạn nói lời chia tay thì sao, ừ thì đau khổ tội cùng, ăn không ngon ngủ không yên thôi chứ sao?

Đang nghĩ mông lung thì điện thoại trong túi chợt rung lên, Hoseok nhìn cái tên trên màn hình xong thì lông mày liền nhíu lại: "Bomi?"

-Hoseok!

Sau vườn trường, một cô nữ sinh đang tựa lưng đứng nghịch nghịch cỏ. Vừa thấy bóng dáng người con trai đó đi tới, cô gái liền vui vẻ chạy ra khoác lấy cánh tay anh.

-Gọi anh ra có chuyện gì không?

-Hm, chỉ là người ta nhớ anh thôi mà!!!

Cô gái đó nũng nịu nói. Hm, với biểu cảm thân mật lúc đó, không ai có thể nói họ không là gì của nhau được.

[Còn tiếp:3]

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Jung Hoseok (2)

Cô gái đó thật chẳng kiên nhẫn mà ngã đầu lên vai anh.

-Em thôi đi! Anh đã bảo đừng tới tìm anh nữa, anh không thích!

Hoseok thực sự rất khó chịu, anh nắm lấy vai mà đẩy ra để cô đứng thẳng lại. Đối với thái độ thiếu nghiêm túc thế này anh hoàn toàn cảm thấy không thoải mái.

Nếu Bomi không phải con của bạn ba mẹ anh, hằng tuần, có khi hằng tháng đều phải gặp gỡ thì anh đã tránh cô ta như tránh tà rồi.

-Chẳng phải anh sợ con nhỏ xấu xí đó ghen sao?-Bomi dùng giọng giễu cợt để nhắc tới bạn, một người vô dĩ không có mặt ở đó-Em thật chẳng hiểu nổi, nó có gì mà anh lại mê mẩn đến như vậy? Trong khi em xinh đẹp thế này, giỏi giang thế này...

Chỉ với bấy nhiêu lời nói cũng đủ hiểu cô ả khinh thường bạn đến mức nào rồi.

-Hm, đúng là em ấy chẳng có thứ gì đặc biệt, nhưng em ấy có trái tim của anh, thứ em không bao giờ có!

-Anh...

Bomi mím môi, lông mày khẽ nhíu lại tỏ ý không vui.

Bạn sau khi chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt thì cảm thấy tâm trạng tốt hơn khá khá. Nghĩ kỹ lại trong chuyện này Hoseok đâu có lỗi gì, chỉ do bạn...Haizz, nói thẳng ra khi chấp nhận hẹn hò với chàng trai ấy thì việc bạn phải nghe mấy lời không hay từ những người khác là hoàn toàn có thể xảy ra. Bạn không xứng với anh, bạn làm người ta căm ghét? Có lẽ bạn phải tập làm quen với chúng từ bây giờ chẳng?

Nghĩ đã thông, bạn tự phì cười mình rồi chạy một mạch ra căn tin mua hai li nước cam mát lạnh, một cho bạn, và một cho người nào đó.

Bộp!

-Ami???

Hoseok bàng hoàng nhìn bạn, phải, anh không ngờ bạn sẽ xuất hiện ở đây, ngay lúc này.

Về phần bạn, hai li nước bạn đang cầm trên tay nay đã đáp đất một cách mạnh mẽ. Thứ nước màu cam sóng sánh bên trong cũng vì thế mà bắn hết lên váy áo bạn, cả vớ và chân nữa. Nhưng bạn mặc kệ, thứ bạn quan tâm bây giờ chỉ có cặp nam nữ kia thôi, họ đang làm gì ở đây thế này?

Hoseok đẩy Bomi ra khỏi người rồi vội vã chạy tới chỗ bạn. Nhìn vẻ mặt thất thần của bạn lúc này cũng đủ hiểu đã hoảng hốt thế nào rồi.

-Anh và Bomi...không như em nghĩ đâu! Lúc này là cô ấy...

"Hm, không có thì tại sao phải giải thích?"

Bạn lạnh lùng nhìn anh, nhìn Bomi rồi quay lưng bước đi, nhưng chưa được mấy bước đã bị anh kéo tay lại:

-Ami, có lẽ em đã hiểu lầm gì rồi, chuyện mấy hôm trước nữa, em giận anh cái gì thì hãy nói ra hết với anh đi chứ? Đừng đối xử với anh như vậy mà!

"Xin lỗi đã làm anh lo lắng! Em không sao cả!", bạn cúi đầu cố ý không nhìn anh lấy một lần, nhưng giọng bạn nghệt lăm, có lẽ sắp khóc rồi-"Còn chuyện hôm nay, coi như em chưa thấy gì đi!"

Nói rồi bạn cầm đầu chạy mất.

-Amiiii!

-Hoseok, có chuyện gì à?

Bomi chạy đến kéo tay anh lại.

-Cô im đi! Đừng để tôi nhìn thấy mặt cô nữa!

Nói rồi, anh giựt phăng tay mình ra khỏi cô ta rồi chạy về phía bóng bạn đang khuất xa.

"Ami nghỉ học rồi anh ơi, đã ba ngày nay rồi, không biết nó có chuyện gì không nữa. Nếu anh gọi được cho Ami thì bảo nó sớm đi học lại nha, sắp có bài kiểm tra giữa kì rồi đó!"

Tin nhắn của Yun gửi tới khiến Hoseok bàng hoàng, và anh biết, chuyện bây giờ không phải anh muốn là có thể kiểm soát nữa rồi.

[còn tiếp]

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Jung Hoseok (3)

Vậy là sắp phải xa nhau rồi sao?

Bạn nghỉ học tính đến nay cũng đã một tuần rồi, bình thường bạn đâu có như vậy, bạn làm anh lo...

Hoseok từ ngày đó luôn cảm thấy rất có lỗi với bạn, một phần vì bản thân mất cảnh giác với Bomi, một phần cũng vì không chịu sớm giải thích rõ ràng tất cả cho bạn hiểu. Để bây giờ, khi mọi việc trở nên quá phức tạp như vậy thì bản thân mới cảm thấy hối hận.

Hoseok gọi bạn hàng trăm cuộc nhưng đáp lại chỉ là tiếng tổng đài nhảm chán, đến nhà tìm thì bác gái bảo bạn sang ngoại chơi vài hôm rồi. Không, chắc chắn bạn chỉ đang muốn tránh mặt anh thôi.

Hoseok là người rõ nhất, bạn từ trước tới nay luôn tỏ ra vui vẻ, hòa đồng với mọi người nhưng thực tế, bạn rất nhạy cảm, lại hay suy nghĩ nhiều. Còn nữa, bạn là kiểu người yêu ghét rất rõ ràng, nếu đã yêu, bạn sẽ yêu hết mình, nhưng khi hết yêu rồi...

Bây giờ phải làm sao đây?

Ami chưa từng giận anh lâu như vậy, bình thường bạn có thói quen sẽ nói thẳng mọi thứ cho anh biết. Bạn chưa từng im lặng quá lâu, vì bạn biết, sự im lặng của bạn khiến Hoseok không an tâm...

-Ami, xin em, nghe máy đi!

Hoseok cắn móng tay lo lắng, đây là lần thứ mấy trong ngày anh gọi cho bạn rồi.

"Tút...tút!", đầu dây bên kia vang lên từng đợt âm thanh ngắt quãng.

Hết rồi, hết thật rồi. Chuyện này là anh sai nên anh chịu. Có lẽ bạn sẽ chẳng tha thứ cho anh nữa đâu.

Nào ngờ vài giây sau...

"Ting!", một tin nhắn được gửi tới. Hoseok giật mình khi nhìn thấy tên người gửi, là bạn?

"Anh...Xin anh, đừng gọi hay nhắn tin cho em nữa, cũng đừng tìm em, bây giờ em mệt lắm, mệt thật sự, em muốn được nghỉ ngơi, em chẳng cần anh phải

giải thích điều gì cả, vì mọi thứ với em bây giờ không còn quan trọng nữa rồi. Em đã nghe Boni kể hết, em thật lòng chúc phúc cho hai người, em tự nguyện rút lui!"

Đọc xong tin nhắn, Hoseok chết lặng, thế này là sao? Tại sao bạn có thể tàn nhẫn với anh như vậy, đối với bạn lời chia tay có thể chỉ qua vài dòng tin nhắn ngắn ngủi mà thốt ra dễ dàng thế ư?

"Em muốn chia tay? Được, vậy cứ theo ý em!"

""Vậy cứ theo ý em!" ư?"

Bạn khóc, trái tim bạn quặn thắt, anh cũng có khác gì bao tên con trai khác, cũng dễ nắm dễ buông một mối tình.

Ngay khi đồng ý lời tỏ tình ấy là bạn đã sai, để giờ đây người chịu nhiều tổn thương nhất vẫn chính là bạn.

Hoseok, anh đâu biết, Boni từng tới gặp bạn, cô ta dọa sẽ kêu người đánh bạn vì dám giành lấy anh từ tay cô ta, Boni còn bảo nếu bạn không xuất hiện, sớm muộn gì hai người anh và cô ta cũng sẽ được gia đình tác hợp thôi, vì một thứ gọi là giao ước ngầm. Bạn choáng váng, chuyện này trước nay bạn chưa hề hay biết.

Bạn nghĩ Hoseok đã tỏ nhưng vẫn cố tình dối gạt bạn gần một năm nay. Bạn là đứa con gái ngốc nghếch nhất quả đất này, ngây thơ tới mức làm quả bóng cho họ tùy ý đá qua đá lại như thế...

Trong khi người ta đau khổ vì chia tay thì ở căn nhà sang trọng nọ, có một đứa con gái đang vô cùng vui sướng mà nằm trên giường cười thỏa mãn. Còn ai khác ngoài Boni.

-Đừng trách tao Ami à, ai bảo mày ngốc thế làm gì, lại tin răm rắp lời tao nói nữa chứ!

Boni nhếch môi khinh bỉ khi nghĩ tới bạn.

Đứa con gái đó có đủ gan ghét, đủ chua ngoa để sẵn sàng làm thứ nó muốn, là chia rẽ bạn và Hoseok. Nó muốn anh là của riêng nó, dù cho bị anh bỏ mặc, bị anh chê cười đi nữa.

Nó nghĩ đơn giản lắm, nếu thứ nó không có được, thì bạn cũng đừng hòng.

Ting ting!

Đang đắc ý suy nghĩ thì Boni nghe có tiếng bấm chuông, rồi từ dưới lầu vọng lên tiếng bước chân lạ lẫm, cùng giọng nói trầm ấm nó khao khát được nghe mỗi ngày.

Là Hoseok, anh ấy tới đây kiểm nó ư? Anh ấy cuối cùng đã biết ai mới là người thích hợp với mình rồi ư?

-BOMI!

Hoseok giận dữ đẩy cửa bước vào, bên ngoài là lão quản gia nhà nó, ông ấy bảo lúc này anh giận dữ xông vào, không nói không rằng chạy lên lầu làm ông không kịp trở tay. Boni dù hơi sợ thái độ có phần nóng gắt của anh nhưng vẫn đẩy ông ra ngoài mà đóng cửa phòng lại.

-Anh kiểm em à?

Boni cười rõ tươi, chạy tới khoác lấy tay anh.

-Em còn dám hỏi? Nói mau, lúc trước em đã kể với Ami những gì mà cô ấy lại đòi chia tay anh hả?

Boni điếng hồn, vừa nghe tới cái tên ấy cùng vẻ mặt hết sức giận dữ khi nhắc đến của anh liền làm nó không khỏi run sợ.

-Em...em không nói gì sai hết!-vẫn ngoan cố, Boni tay siết chặt cánh tay anh hơn-Hoseok, anh là của em, mãi mãi là của em, chúng ta đã có hôn ước, anh không thể như thế được!

-Hôn ước?-Hoseok cười khẩy mà đẩy tay nó ra-Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, chuyện của chúng ta là gia đình hai bên tự quyết định, không phải ý của anh, và anh cũng sẽ không bao giờ để cho nó xảy ra đâu. Em hiểu chưa?

-Nhưng...-Boni tức nghẹn trong lòng, nước mắt cứ thế chực trào ra-Ami có gì em không có chứ, em tốt hơn nó, xinh đẹp hơn nó, giàu có hơn nó, mọi thứ em đều hơn nó thì tại sao...anh nói đi!

-Bởi vì anh yêu Ami, trái tim anh thuộc về Ami, còn em thì không!

"Em đã bao giờ tin tưởng anh chưa?"

Anh vì em mà đã tổn thương người con gái yêu anh nhất...

Vì em mà đã cố gắng thay đổi rất nhiều...Anh không còn lòng bông chơi bời nữa, anh lo học để xứng đáng với em, anh chơi thể thao nhiều hơn vì em bảo thích con trai khỏe mạnh...

Em còn muốn gì hơn?

Trước đây là anh theo đuổi em, vì anh thích em nhiều hơn anh nghĩ, em trong mắt anh là cô bé rất đáng yêu, lạc quan, năng động. Đặc biệt, em cười rất đẹp, nụ cười ấy khiến anh rung động ngay từ lần đầu gặp gỡ.

Anh biết anh nhu nhược, vì người ta nói trong tình yêu, ai yêu nhiều hơn thì kẻ đó sẽ chuốc lấy thất bại, nhưng anh chấp nhận để được bên cạnh em. Chỉ vậy thôi đã đủ khiến em hiểu em quan trọng với anh thế nào rồi phải không?

Với anh, em chính là tuyệt đối, vậy còn em, em rốt cuộc đã từng tuyệt đối tin tưởng anh chưa?

Anh sợ...anh rất sợ, rằng em sẽ vì hiểu lầm ấy mà chọn rời xa anh mãi mãi, anh sợ em suy nghĩ tiêu cực lại tự làm đau chính mình...

Nên em chỉ cần nghe câu này thôi, là lời thật lòng nhất của anh:

"Anh yêu em!"

Nó đã đủ khiến em tin anh chưa cô bé?"

Lá thư tay Hoseok nhờ Yun đưa cho bạn đến nay đã bị bạn giờ ra đọc đi đọc lại đến nhàu nát rồi.

Cảm động ư? Có một chút!

Nhưng bạn vẫn nghi ngờ.

Nếu không phải Bomi đã vừa khóc vừa gọi điện thoại giải thích, thì chắc bạn đã để mọi chuyện tiến xa tới đâu luôn rồi.

Mấy ngày trước bạn đã từng có ý định sẽ chuyển trường, sẽ cắt hết liên lạc với anh, để không phải vương vãn nữa...

Vì bạn sinh ra đã là một cô bé mạnh mẽ, chia tay lần này với Hoseok cũng phải thật oanh oanh liệt liệt.

Nhưng bạn không làm được. Vì bạn vẫn hy vọng, vì bạn yêu...

Những ai nói bạn và anh tại sao lại lụy tình quá mức, thì hãy nên nhớ một câu:

"Trong tình yêu sẽ chẳng có ai là thông minh tuyệt đối, ai cũng là kẻ ngốc, bị tình yêu sai khiến và trói buộc!"

Kết mở đi, AN cũng chẳng biết kết kiểu nào cho vừa lòng các nàng, vì fic này kéo dài quá lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kim Namjoon

Lại một ngày dài trôi qua. Hôm nay em rất mệt, rất muốn buông bỏ, nhưng chợt nghĩ đến anh, em vội xốc lại tinh thần.

"Nếu là Joon anh ấy sẽ không dễ dàng chấp nhận thất bại như vậy đâu!"

Yêu thương anh và Bangtan, trở thành một ARMY, tất cả đối với em như chỉ mới thoáng qua. Khoảnh khắc em nghe được tiếng lòng chân thành nơi anh, rằng anh muốn cùng Bangtan có chiếc Daesang đầu tiên dù là quá xa hoa với nhóm lúc bấy giờ, khoảnh khắc em trông thấy ánh mắt ngời sáng của vị trưởng nhóm tài ba khi nghĩ đến tương lai xa mờ nhưng đầy hấp dẫn phía trước, "Chỉ cần cùng nhau cố gắng, chúng ta sẽ làm được!"

Trải qua bao mùa festa cùng với Bangtan, em chợt nhận ra một điều mà trước nay em chưa từng nghĩ tới, rằng ngọt ngào của các anh chính là ARMY, là duy nhất, là bất diệt. Bangtan có thể không cần thế giới ủng hộ, nhưng chỉ cần ARMY luôn ở bên, các anh sẽ dùng cảm sai cánh bay lên bầu trời ước mơ đó.

Daesang đầu tiên, chiếc cúp đầu tiên, concert đầu tiên...Những thứ đầu tiên đầy mới mẻ đó đã cùng anh trải qua từng ngày, vị trưởng nhóm trước đây có thể không nén nổi kinh ngạc mà ôm chầm các thành viên bật khóc, nay đã càng thêm trưởng thành, có thể trở thành bờ vai để ARMY tựa vào rồi.

Đứng trên bục nhận giải, Joon sẽ là người đại diện nhóm hô vang cái tên ấy trước toàn thể cộng đồng người từng xem các anh chỉ là những cậu bé vô danh tiểu tốt. ARMY, binh đoàn thiếu niên cùng Bangtan hưởng thụ quãng thanh xuân tuyệt đẹp ấy, anh muốn cảm ơn tất cả, cảm ơn vì đã hiện diện trên thế giới này.

Anh à, có đôi khi em muốn cả gan mượn anh đôi chút lạc quan, đôi chút dũng cảm, cả vài giọt nước mắt hạnh phúc để làm dịu mát cõi lòng khô cằn này. Cuộc sống bây giờ đối với em quá khắc nghiệt, phải trở thành người lớn là phạm trù quá khó với em. Em, trong vòng tay của các anh đã sớm được nuông chiều, nên chỉ muốn mãi là đứa bé con chưa trưởng thành, ngộ nghĩnh và yêu thương các anh hết khả năng của mình. Em không muốn một ngày nào đó, bản thân vì mọi thứ xung quanh tác động mà thay đổi, mà biến chất, mà thực dụng đi, em muốn mình chỉ mãi như bây giờ, luôn là ARMY, người trái tim các anh hướng tới.

Ngọt ngọt...

Mông lung...

Em làm sao vậy nè, đến bản thân còn không tự giải mã nổi. Nhưng em mong anh hiểu, trước mặt anh em luôn là cô bé ngày nào.

Joon à, mỗi ngày sau khi trở về nhà, em đều nằm lăn ra giường, bật chiếc điện thoại đời cũ vì cả ngày bận rộn không màng đến, để rồi đập vào mắt luôn là hình ảnh thân thuộc của anh, người mà em luôn mong nhớ. Có lẽ nói điều này ra là em đã quá ủy mị suốt suốt, nhưng em nhớ anh, chàng ngốc nào đó.

Joon à, em vẫn nhớ lời hứa của chúng ta khi ấy, rằng anh từng nói: "Thật tốt khi em đã vượt một chặng đường quá xa xôi để tới gặp anh, nên anh có thể nào hy vọng sẽ lại được gặp em một lần nữa không?"

"Em rất sẵn lòng!"

Ngày ấy là lần đầu tiên em biết đến mùi vị đặt chân đến nơi đất khách quê người, một mình một vali, em cũng chẳng hiểu dừng khi ở đâu để em có thể làm được điều đó. Có lẽ là vì anh...

Nắm chặt chiếc vé concert trong tay, em khẽ mỉm cười, cuối cùng thì ngày gặp anh em cũng đã định được rồi. Không phải là giấc mơ, chính tay em đã vẽ nên nó.

Buổi fansign trước thềm concert, em may mắn làm sao lại có một chân bước vào. Đến mơ em cũng không nghĩ có một ngày được trực tiếp gặp mặt anh thế này, được nghe thấy giọng nói trầm ấm duyên dáng vốn chỉ có thể dõi theo qua Youtube hay Vlive, được trông thấy khuôn mặt cương nghị đỉnh đặc của chàng trai vừa mới chớm tuổi hai tư. Đối với em đó chỉ là giấc mơ, một giấc mơ quá đổi ngọt ngào.

"Em là V-ARMY sao, wow, thật không ngờ có thể gặp V-ARMY ở đây nha!"

"Anh muốn biết nhiều thứ về Vietnam lắm, nếu anh có một chuyến du lịch tới quê hương của em, liệu em có sẵn lòng làm bạn đồng hành cùng anh không cô bé?"

Mỗi câu hỏi của anh em đều chậm rãi ghi nhớ trong lòng, không sót từng chút một.

Để rồi dùng vốn từ ít ỏi của mình, em ngập ngừng kể anh nghe niềm tự hào của em về quê hương em xem là máu thịt.

Mảnh đất hình chữ S ấy là nơi em sinh ra, lớn lên, cũng là nơi em trải qua những thăng trầm trong cuộc sống, có lúc là nụ cười mãn nguyện, có lúc là nước mắt đắng cay, nơi ấy có cả ba mẹ, có anh chị, có bạn bè em... Dù em không hay nói ra, nhưng em rất yêu nơi này, yêu để rồi cất trong tim. Và em sẽ rất lấy làm vinh hạnh nếu Namjoon muốn đến nơi ấy thăm thú, em sẽ vui vẻ đón tiếp anh như một người chủ nhà đầy lịch thiệp.

"Anh có yêu bản thân mình không, nếu có thì hãy luôn nở nụ cười đẹp đẽ như vậy nhé, coi như là vì V-ARMY, cũng vì em..."

Đã đến lúc em phải đi rồi, cẩn thận giờ mảnh giấy nhắn dán sẵn nơi trang ảnh của anh, em muốn anh đọc được nó.

Buồn cười thật khi mà mọi người ai cũng đều muốn hỏi anh một câu gì đó đại khái, còn của em lại là câu văn thường, đã vậy còn đặt dấu ba chấm cho cái kết lấp lửng. Em cũng chẳng biết mình ngây ngốc gì khi viết ra điều này, nhưng lúc đấy em chỉ nhớ rằng, mình rất muốn chiêm ngưỡng nụ cười ngọt ngào tuyệt đẹp của anh.

Anh cúi đầu viết vài dòng vào giấy rồi nhẹ nhàng gấp quyển sổ lại đưa cho em. Chúng ta chia tay nhau bằng cái chạm tay vội vàng, để rồi đến điều khăn cầu bé nhỏ của em, là nụ cười cùng đôi má lúm đồng tiền xinh xắn ấy vẫn chưa được thực hiện. Em tiếc nuối không, có chứ, tiếc đến nỗi lúc ra khỏi hội trường vẫn còn ngoái đầu nhìn về anh, rồi cầm mặt chạy biến đi khi Namjoon bất giác nhìn về phía cửa ra vào bên này.

"Tình yêu bé nhỏ của em, tạm biệt!"

Có lẽ em mãi sau này mới biết, điều ngọt ngào anh dành tới em chẳng phải thứ gì quá xa xỉ, đôi khi chỉ là một lời hứa hẹn.

Tờ giấy nhắn ngày hôm ấy, đến giờ em vẫn còn giữ, xem đến nhàu nát, nhớ đến tận tâm can...

Em viết...

"Anh có yêu bản thân mình không, nếu có hãy luôn nở nụ cười đẹp đẽ như vậy anh nhé, coi như vì V-ARMY, cũng vì em..."

Anh đáp lại bằng dòng chữ ngay thẳng gọn gàng khác màu mực...

"Thật tốt khi em đã vượt một chặng đường xa xôi để tới gặp anh, nên anh có thể nào hy vọng sẽ lại được gặp em một lần nữa không?"

Có lẽ em đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp, giấc mơ ấy có anh, có Bangtan, có cả những ước hẹn bông bột của thời niên thiếu ta vội vàng để lại.

Nếu được một điều ước, em ước sẽ mãi chìm đắm trong làn khói huyền hoặc ấy, để rồi không bao giờ phải bừng tỉnh...

Em hứa với anh, ngày em gặp lại anh sẽ không còn xa. Lúc ấy em sẽ không ngại ngần đứng trước mặt anh mà hét to lên rằng: em, V-ARMY, một con nhỏ từng đối đầu với cả thế giới, từng suy nghĩ bị kịch về nhiều thứ, từng không xem bản thân ra gì, từng chà đạp lên chính ước mơ của mình bằng cách phí hoài tuổi trẻ. Nhưng con bé ấy đã yêu anh, vì anh mà thay đổi. Nên có được em như ngày hôm nay, đều là nhờ anh cả. Cảm ơn anh, Kim Namjoon, vì anh đã tồn tại trên thế giới này.

"Voi anh thế giới thật to, còn thế giới của em lại thật nhỏ, nó gói gọn trong cái tên mộc mạc ấy, Kim Namjoon!"

[Nó không hẳn là fic...]

AN.

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bangtan all

Khi bạn muốn có vài cái tatoo và thử hỏi ý kiến anh:

Namjoon:

Anh bảo nếu con gái có vài cái tatoo trên người trông sẽ rất quyến rũ, đặc biệt là với người có nước da trắng trẻo mềm mại như bạn. Nhưng anh bảo bạn đừng nên lạm dụng quá. Dù sao Namjoon vẫn sẽ tôn trọng quyết định của bạn mà.

Seokjin:

-Em còn đi học đó, không sợ bị phạt à?

Anh đang xem TV, nghe bạn nói tin "chấn động" thế mà vẫn cứ thản nhiên như không.

-Phạt gì cơ? Người ta lớn rồi chứ bộ!-lên đại học thầy cô nào còn để ý mấy chuyện đó nữa, anh thật cổ hủ quá đi.

-Vậy hờ, vậy anh thách em đi xăm á, coi về đây anh phạt em kiểu gì. Thử xem!

Anh vòng tay trước ngực, sừng sững đứng trước mặt bạn rồi nhẹ nhàng xoa đầu bạn ra chiều trêu chọc.

Trong mắt anh bạn vẫn là một đứa con nít thôi!

Yoongi:

-Nếu em thích thì cứ làm đi, nhưng đừng hối hận đó!

-Tại sao phải hối hận chứ?

-Không có gì!-Vì anh nghe nói đã xăm vào da là không bao giờ xóa được đâu. Nếu sau này em có muốn xóa đi, chỉ còn cách cắt bỏ phần da đó mà thôi!

Lời anh nói ra vô cùng nhẹ nhàng nhưng bạn nghe xong liền dè ngay ý định điên rồ đó. Bạn sợ đau lắm!

Hoseok:

Anh từ khi nghe ý định của bạn chỉ biết im lặng và im lặng.

-Hobi aa, anh nói gì đi! Đừng bày vẽ mặt đáng sợ đó ra với em mà!

Bạn lay lay tay anh.

-Giờ anh nói em đừng làm thì em có chịu không? Chuyện tatoo ấy?

-Hả?

-Anh không ghét con gái tatoo, nhưng ba anh thì khác. Em là bạn gái anh, nhưng tương lai cũng là vợ anh, nên...

-Ai muốn làm vợ anh chứ?

Bạn đỏ mặt giận dữ.

-Hay mai về ra mắt luôn ta?-anh háy mắt tinh nghịch, còn nhéo yêu má bạn nữa.

Hết đường thoát.v.

Jimin:

-Em làm đi!

-Thật á? Anh cho phép em...thật á?-bạn ngạc nhiên.

-Ừ, anh cũng thích có vài cái tatoo nữa, hay mình đi xăm cặp ha?^^

Cung gì đâu á□!

Taehyung:

-Em lấy đâu ra cái ý tưởng đó vậy? Con gái mà bày đặt đua đòi Tatoo nữa chứ...Anh cấm em đấy!

Anh cấu làm bạn hoảng quá mà khóc um cả lên, Taehyung tất nhiên phải dỗ dành bạn đủ kiểu, anh bảo tatoo thì không được nhưng nếu bạn thích anh sẽ dẫn bạn đi về henna thử cho biết thôi.

Jungkook:

-Em lại nghe ai xúi đó?-anh hỏi.

-Có ai đâu, em thích nên mới muốn làm thôi!

-Nếu không ai xúi thì bỏ đi, anh không thích con gái xăm mình đâu!

-Tại sao chứ?

-Vì anh sợ em đau!-anh sờ lên tay, lên cổ bạn-Ồ đây, ở đây, chỉ nên có duy nhất Hickey (dấu hôn) của anh mà thôi!

Vì ngày mai comeback không có time nên bạn AN will đăng fic cho mấy bạn see:v *Lắm muối nhọ!*

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: 1. Min Yoongi

Khi bạn vô tình tức giận nói lời chia tay với anh...

Min Yoongi:

-Tôi đến nộp đơn li thân!

-Hửm?

Ngồi ở bàn hành chính là một người phụ nữ ở tuổi trung niên. Bà ta vừa thấy anh liền cảm thấy rất ngạc nhiên, và câu hỏi lóe lên trong đầu bà ta ngay sau đó là "Anh chàng này đến đây để làm gì nhỉ?"

-Vợ tôi bảo không cần tôi nữa nên bắt tôi đến nộp đơn li thân!

-Thôi được!-bà ta nói-Anh hãy ra đó ngồi điền hết tờ giấy này giúp tôi, nhớ phải suy nghĩ thật kĩ rồi mới đặt bút viết nhé!

-Được!-Yoongi đáp.

-Tôi đến để kí đơn li thân ạ! Chồng tôi hôm qua có gửi đơn ở đây rồi!

Ngay ngày hôm sau bạn liền tới tòa án, mặc dù trước đó bạn có chút hối hận, nhưng đã là một lời bản thân nói ra thì khó lòng rút lại. Bạn nói với anh sẽ li thân, nên hôm nay bạn đành tới.

-À tôi nhớ rồi!-người phụ nữ ấy vừa nghe tên anh liền tỏ ra có chút thú vị.

-Cậu ta là một người chồng tốt, tôi không hiểu vì sao cô có thể li thân với cậu ấy. Thật đáng tiếc!

Bà ta nói.

-Dạ?

Bạn cảm thấy không hiểu, tại sao lại nói với bạn mấy lời này?

Sau đó vài phút, người phụ nữ kia mở ngăn tủ xếp lấy cho bạn tờ đơn bạn muốn, bạn chần chừ cầm lấy rồi đi sang bàn bên cạnh ngồi xuống đọc.

Đơn li thân:

Người viết: Min Yoongi.

Người yêu cầu làm đơn: Kim Ami.

Bên dưới khá dài nên được lược bỏ một chút...

"Tôi tự thấy mình là một người chồng tồi, tôi không quan tâm đến cô ấy nhiều như người khác, tôi không thể nói ra những lời ngọt ngào, tôi không dịu dàng, không chiều chuộng, nên vì vậy vợ tôi mới không thương tôi nữa.

Tôi không có một công việc ổn định, hay đi sớm về khuya, thường xuyên phải gặp khách hàng nữ nên vợ tôi rất hay không vui. Cô ấy tuy giận nhưng vẫn luôn thức khuya đợi tôi về, còn nấu sẵn nước tắm cho tôi. Tôi tự nhận mình không tốt nhưng vợ tôi, cô ấy thật sự là một người vị tha.

Tôi không thể hứa hẹn với vợ tôi nhiều thứ như bao ông chồng khác vẫn làm, tôi không thể chắc chắn nói sẽ dẫn cô ấy đi shopping cuối tuần trong khi tôi còn cả tá deadline ngập đầu đang chờ. Tôi không thể hứa sẽ ở bên cô ấy trọn vẹn một ngày vì tôi có một bà sếp khó chiều và bất cứ lúc nào bà ấy cũng có thể gọi tôi tới cho dù là nửa đêm. Tôi càng không thể hứa sẽ mãi mãi không rời xa cô ấy, vì ai biết trước được ngày mai sẽ ra sao, như chính lúc này đây, bản thân tôi cũng không ngờ mình đang phải ngồi viết cái tờ giấy chán ngắt này.

Tôi chỉ có thể làm những thứ mình có thể mà thôi.

Có một người chồng tệ hại như tôi, Ami đã phải chịu nhiều thiệt thòi rồi, tôi mong kết quả dù có ra sao, dù cô ấy có suy nghĩ kĩ càng mà vẫn chọn chia tay tôi đi nữa thì đến cuối cùng tôi vẫn mong cô ấy được hạnh phúc. Tôi mong người đàn ông tiếp theo cô ấy chọn không tệ hại như tôi, có thể nói yêu cô ấy mỗi ngày, có thể hứa sẽ chiều chuộng cô ấy, có thể nghe cô ấy cần nhân mà không cảm thấy khó chịu, có thể nắm tay cô ấy đi đến cuối cuộc đời. Có thể...làm những điều tôi không thể..."

Đọc xong tờ văn dài hơn hai trang giấy của Yoongi, nước mắt bạn rơi lã chã. Cảm giác trái tim bạn lúc trước đau đớn tui nhục bao nhiêu thì nay đều như được chữa lành cả rồi.

Yoongi anh ấy không nhận ra, bản thân anh ấy sinh ra đã rất ngọt ngào rồi, không ai có thể dịu dàng như anh ấy, không ai có thể chiều chuộng bạn nhiều như anh ấy (mặc dù chỉ là thầm kín), không ai có đủ kiên nhẫn ngồi nghe bạn cảm râm cả tiếng rồi lại quay sang hỏi "Em có mệt không, uống nước nhé?" như anh ấy, không ai cả...

Anh chưa từng hứa sẽ làm gì cho bạn, nhưng mọi thứ có thể anh đều đã làm. Bạn cảm nhận được Yoongi rất để tâm đến cảm xúc của bạn, việc bạn không thích, anh sẽ không làm, thứ bạn muốn có, anh sẽ âm thầm giành lấy cho bạn.

Ngọt ngào là thế nhưng thú thật, bạn đã muốn nghe anh nói một câu, từ rất lâu rồi, nhưng anh lại không cho bạn cơ hội đó. Anh...chưa từng một lần chính thức nói anh YÊU bạn.

-Sao anh chưa bao giờ nói điều đó với em, Yun bảo chồng của nó nói với nó câu ấy mỗi ngày đấy!

-Anh YÊU em, được chưa?

Thế đấy, thật mang tính thủ tục.

Nhưng khi nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, bạn nhận ra mọi thứ bạn ước mong thật vô nghĩa. Tình yêu ấy, không dễ dàng nói ra mới đáng trân trọng, Yoongi tuy không thường nói anh yêu bạn, nhưng trong trái tim ấy bạn luôn ngự trị, anh không nói anh yêu bạn, nhưng anh sẵn sàng làm mọi thứ để bạn hạnh phúc.

Vậy còn chưa đủ ư?

-Xin lỗi, nhưng tôi không muốn gửi đơn li thân nữa!

Bạn ngưng nghịu đi tới bàn hành chính.

-Tôi biết cô sẽ nói thế mà! Chồng cô, dù chỉ mới gặp lần đầu nhưng tôi cảm nhận được ý tốt của cậu ấy, tình cảm trong từng câu chữ cậu ấy để lại. Cậu ấy là một người tốt, cô không nên vì bông bột nhất thời mà bỏ lỡ, sau này sẽ hối hận đó!

-Tôi cảm ơn!

Bản khề cười.

-Tôi thấy cậu ấy đứng đợi cô ngoài cổng này giờ kia, cậu ấy vừa gọi bảo nếu thấy cô kí tên vào đơn thì báo cậu ấy một tiếng, cậu ấy sẽ đi ngay!

-Tôi biết! Anh ấy thật tốt...

Con gió lạnh đầu xuân bắt chợt thổi qua, khắp nơi mọi người đều đang co rúm mình trong chiếc áo phao, miệng không ngừng phàn nàn tại sao thời tiết dạo này hay trở chứng đến thế, duy chỉ có bạn, lại cảm thấy tiết trời hôm nay thật dễ chịu.

Bên kia đường, Yoongi đang tựa lưng đứng trước chiếc xe hơi quen thuộc của cả hai, gương mặt anh trong ánh nhìn của bạn sáng hôm nay thật rạng rỡ. Anh thấy bạn, dịu dàng nở một nụ cười hiền và gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: 2. Jeon Jungkook

"Một ngày nào đó tự dưng bạn có cảm giác là lạ với cô/cậu bạn thân của bạn, tự dưng lại thấy khi ở cạnh người đó rất hồi hộp, cũng rất lo lắng nếu người đó đi xa mình, cảm giác đó gọi là gì nhỉ?"

Tôi có một cậu bạn thân, cậu ấy tên Jeon Jungkook. Tôi và cậu ấy học chung từ tiểu học tới trung học, một khoảng thời gian đủ dài và cũng đủ sâu để có thể phân biệt được tình cảm của mình là kiểu giữa bạn bè bình thường hay giữa trai gái với nhau. Phải, tôi thích cậu ấy rồi.

Nhưng cuối năm trước người tôi thương thầm nhớ trộm ấy đã lên máy bay sang Mỹ du học. Lễ trưởng thành cậu ta cũng chẳng tới dự, vậy mà tôi đã dành chiếc cúc áo thứ hai quý giá mà chờ cậu ta cả ngày hôm đó.

-Đi bình an nhé bạn tôi!

Hai năm, đối với tôi khoảng thời gian ấy dài đằng đẵng như cả thế kỉ. Không có cậu cùng đi học, cùng ăn trưa, lại cùng chơi game, cùng ngắm trăng, cuộc sống sinh viên của tôi thật tẻ nhạt làm sao.

Kook à, giờ cậu sống tốt chứ?

Tối hôm ấy như thường lệ tan ca làm thêm cái là tôi về phòng trọ ngay. Vừa tắm xong tóc hãy còn ướt thì bên ngoài có chuông điện thoại, tôi vội vàng choàng áo vào mà chạy ra nhận điện. Thật không ngờ đập vào mắt tôi lúc đó là hình của Kook, phải, tôi cài tên danh bạ của cậu với một trái tim nho nhỏ màu hồng và một tấm ảnh selfie của riêng cậu. Thấy hình ảnh đã lâu vắng bóng, tôi không khỏi giật mình, rốt cuộc cậu cũng chịu gọi cho tôi rồi sao?

-Alo?

-Xin hỏi có phải số của Ami không?

-Yaa Jeon, sao giờ mới chịu gọi cho mình?

-A đúng là Ami rồi này!

Đầu dây bên kia vọng lại giọng cười trong trẻo của cậu, nó làm tôi không kiềm lòng được mà bật cười theo.

-Dạo này sao rồi bae?

-Vẫn khỏe, còn bae?

-Tốt!

Và chúng tôi tiếp nối cuộc trò chuyện ấy bằng vài tràng cười vui vẻ.

Một người ở Mỹ, một người ở Hàn vì một cú điện thoại lại như đang ở dưới cùng một bầu trời rồi, thật tốt.

-Ami à, tớ có người tớ thích rồi!

Như thường lệ, hôm nay Kook lại gọi cho tôi, nhưng trái với mong đợi của tôi, cậu ấy lại đang cố thông báo cái gì vậy?

-...

Tôi thần thờ vò vò vạt áo mình, cũng chẳng biết cảm giác nóng rực nơi cổ họng này là thế nào.

-Tớ tỏ tình với cô ấy rồi, cô ấy đã đồng ý và mai chúng tớ sẽ chính thức hẹn hò. Nghe tuyệt chứ?

-Haha, chúc mừng cậu, từ nay có người yêu rồi ha!

-Haha!

-Thôi tớ buồn ngủ rồi, tớ ngủ nhé!Tạm biệt!

-Tạm biệt!

...

Tôi nghe bên gối có tiếng thút thít, thì ra là của chính mình. Phải, tôi khóc rồi đó, cảm giác tui thân này đến đũa ngọc cũng hiểu được là tại sao nữa.

Là vì tôi thích cậu ấy.

Bật một thời gian tôi không còn thấy Kook gọi cho mình nữa, lòng cũng nghĩ thầm có khi cậu đang rất hạnh phúc, còn tôi...

Tôi cũng từng thử hẹn hò, nhưng cảm giác không ngọt ngào như tôi tưởng. Có lẽ vì tôi kì vọng quá nhiều chẳng kì vọng người đó là cậu?

-Bọn tớ chia tay rồi!

Tối hôm ấy, chính xác là đã quá nửa đêm rồi, vậy mà Kook lại gọi cho tôi.

Từ đầu dây bên này tôi nghe giọng cậu nghẹn hẳn, tôi còn nghe cả tiếng chai lọ va vào nhau. Có lẽ cậu đang uống rượu, có lẽ cậu đang buồn.

-Có buồn không, buồn thì nói tớ nhé, tớ sẽ đỡ cậu?

Tôi đùa thôi, làm sao tôi có thể đỡ cậu được trong khi đến cả khuôn mặt cậu tôi còn chẳng thể sờ vào. Nhưng làm như câu nói của tôi có hiệu quả ấy, nó khiến vỏ bọc chín chắn của cậu vỡ tan rồi. Đêm hôm đó bên đầu dây tôi nghe thấy tiếng khóc, chàng trai của tôi cậu ấy khóc rồi, Jungkook suốt tám năm chưa từng khóc trước bọn con gái bao giờ nay cuối cùng cũng có thể trải lòng rồi.

-Có cậu làm bạn tớ, thật tốt!

Đó là Kook nói, lời nói chân thành nhất nhưng chẳng hiểu sao nó vô tình cửa một nhát đau đốn vào tim tôi.

"Là cậu ngọc ngá hay tại tôi che đậy thật giỏi, mà đến giờ chúng ta xa lại càng xa?"

Ngày trước chính tôi là người lập ra lời hứa đó, rằng giữa hai chúng tôi nếu đũa này vô tình thích đũa kia trước thì sẽ phải làm cu li của đũa kia cả đời. Và Kook đã giữ đúng lời hứa của chúng tôi, cậu không thích tôi, cậu thích người khác thôi. Còn tôi thì mãi là người thua cuộc dưới chân cậu.

Có người từng nói với tôi, yêu thì phải nói như đói thì phải ăn, nhưng đâu ai rõ bằng tôi, trong chuyện tình cảm này nếu tôi mở lòng trước thì tôi sẽ mất tất cả, từ tình yêu đến tình bạn. Tôi vì không muốn đánh mất một người bạn như cậu ấy nên tôi đành hy sinh tình yêu của mình. Chỉ vậy thôi.

Một ngày nào đó cuối tháng năm, tôi hay tin Kook sắp kết hôn. Người cậu thích năm ấy và người được cậu cầu hôn là một.

Tình yêu của họ thật đẹp, cùng nhau trải qua hai năm thanh xuân, có lúc hạnh phúc, có lúc lại bất hòa, nhưng đâu ai rõ bằng tôi, những lúc họ cãi nhau đều là nhờ tôi mà êm đẹp trở lại. Những lúc cậu ấy buồn bã say xin, người cậu ấy luôn nhớ tới đầu tiên là tôi, nhưng tôi thật ngốc, chính tôi se duyên cho họ rồi.

"Hai năm thanh xuân của cậu là hạnh phúc, nhưng cậu có biết thanh xuân của tôi là nước mắt, là lời chúc phúc cay đắng trong trái tim đã sớm vỡ tan tành. Thanh xuân của cậu là tôi chấp thêm nét vẽ mà thành, còn thanh xuân của tôi, ai sẽ vẽ cho tôi đây?"

Tôi tự hỏi bản thân mình, nếu lúc ấy tôi cay nghiệt nói thêm vài câu không hay, tôi khuyến khích cậu chia tay cô ấy, thì có phải cậu và tôi sẽ...

Không, tôi không được cho bản thân có thêm sự hối hận nào nữa. Bởi vì ngay cả khi ấy và bây giờ, điều tôi mong muốn vẫn là cậu được hạnh phúc, dù tôi có ra sao, tôi cũng sẽ chấp nhận.

"Hạnh phúc nhé, bạn tôi!"

-Hai giờ ở nhà hàng Nara, nhớ đến sớm đó bạn hiền!

-Biết rồi mà!

Tôi cười xoa cúp điện thoại, ngược nhìn trời liền nhớ ra bản thân đang ở trên đất Mỹ rồi.

Hôm nay là lễ cưới của Kook, anh bạn thân sắp tròn mười năm của tôi.

Anh bạn này đủ quan trọng khiến tôi hủy cả lịch học lẫn lịch làm thêm mà đặt vé bay sang dự lễ cưới. Tôi biết với tôi cậu có ý nghĩa gì, nhưng bây giờ tôi sẽ chỉ xem cậu là tình đầu đẹp đẽ, là hoài niệm, là dĩ vãng đáng nhớ nhưng thôi.

Cầm chiếc ô trong suốt rào bước đi trên vạch trắng dành cho người đi bộ, tôi chậm rãi đưa tay hứng vài giọt nước mưa nhỏ xuống qua cánh ô mỏng manh.

Lạnh quá, là mưa đầu mùa, người ta thường bảo đi dưới những cơn mưa bất chợt thế này thì dễ cảm lắm, nhưng tôi thích vậy đó.

Mãi mê hứng mưa, tôi vô tình va vào người nào đó đi về hướng ngược lại, là một chàng trai. Chiếc ô của tôi hình như móc vào vai áo của anh ấy nên tôi vội quay lại xin lỗi, nhưng lạ thay tôi lại trông thấy người con trai đó cứ đứng ngơ ngác nhìn mình. Anh ta không cầm ô, đầu tóc ướt cả rồi lại chẳng thêm để ý mà cứ thần ra nhìn tôi. Tôi thấy lạ lắm, nhưng nghĩ cũng chẳng phải người quen, và lại mình đang vội nên cúi đầu xin lỗi rồi đi luôn. Bỏ lại anh ta ở đó, có ra sao cũng chẳng nhìn tới nữa, giờ nghĩ lại cũng thấy hơi có lỗi.

-Tôi lễ cưới thôi!

(To be continue...)

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: 3.Kim Taehyung

"Khi yêu ai rồi chẳng cần biết bên ngoài nắng to hay là mưa rào. Chỉ cần biết phải chạy rất nhanh để được tới nơi có người mình thương..."

-Ami à, mưa rồi kìa em, ra lấy áo của anh vào nhanh đi!

-Mặc kệ anh, em bận...

-Ờ?

...

Chuyện tình chúng tôi đôi khi bắt đầu buồn cười vậy đấy. Nó bắt đầu dĩ nhiên gắn liền với những cơn mưa rào, lạnh lạnh và ngọt ngào như thế.

Tôi gặp anh lần đầu cũng vào một ngày trời đầy mưa, như hôm nay.

Leng keng..., cánh cửa gỗ khẽ đẩy mở cùng tiếng chuông bạc nhỏ vang lên báo hiệu lại một vị khách nữa đến thăm cửa tiệm.

-Xin chào!

Hôm ấy, tôi còn nhớ, anh khoác chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu vàng nâu cùng quần thể thao mà đi vào, trên đầu còn đội mũ lưỡi trai sọc màu xám che kín

nửa khuôn mặt mộc mạc. Anh bước đến quầy, tay vò vò cằm, ngó nghiêng kệ bánh nhỏ chỉ còn lát đất vài cái cupcake mà tôi mỗi ngày vẫn đứng trông.

-Xin hỏi anh dùng gì ạ?

-Cho tôi 1 Americano và...

-Và?

-Hết chỗ bánh này!

Anh chỉ số bánh ở tầng trên cùng và cả tầng dưới của chiếc tủ trong suốt dưới ánh nhìn kinh ngạc của tôi. Thật, tôi đã nghĩ một mình anh sao có thể...Nhưng chắc tôi không nên nói ra đâu, vì ông chủ mà biết sẽ say good bye với tôi mất.

-Vâng, của anh 1 Americano và 12 cái bánh Cup, cho tôi gửi hóa đơn ạ!

-Cô sẽ về sớm chứ?

Anh đưa tôi hẳn một tờ lớn và trong khi chờ thối, anh chống cằm lên bàn tính mà nhìn tôi, hành động đó làm tôi chú ý, và tôi chợt nhận ra, vị khách hàng này ngoài sở hữu giọng nói trầm trầm quyến rũ, anh thậm chí còn có một khuôn mặt rất hoàn hảo, rất đẹp, cũng rất thu hút.

Nếu quản lý không ở đây chắc tôi đã nhảy bổ vào anh ta mà xin số điện thoại mất.

-Sao cơ ạ?

-Không sao, hôm nay mưa to, đừng để bị ướt nhé!

Nói rồi anh lấy phần nước của mình mà đi ngay. Chỉ có tôi là cứ ngơ ngẩn mãi.

"Mày lại làm sao đó Ami?", chú quản lý thúc vai tôi một cái, thế là tôi tỉnh mộng.

Vài ngày sau, tôi vẫn lần lượt thấy anh tới mua nước, anh không thường gọi một món nước nhất định, có khi là trà vải, có khi là Olong, có khi lại là Americano đắng ngắt, nhưng như thường lệ anh vẫn lấy tất cả số cupcake còn lại vào giờ tan tầm. Tôi những ngày đầu còn thắc mắc tại sao anh ăn không biết ngán, nếu là tôi, dầu cupcake do chính tay tôi gói nhưng tôi vẫn sẽ ngán ngẩm nếu mỗi ngày phải ăn hai cái thế này.

Và nay cũng vậy.

Leng keng...

-Chào quý khách, quý khách muốn dùng gì ạ?

Tôi còn đang bận khuấy cafe cho khách, chỉ vì nghe thấy giọng nói trầm ấm quen thuộc ấy mà ngẩn đầu.

-Như cũ nhé!

Là anh.

-Xin chào, anh là Kim Taehyung, đúng không ạ?

Tôi cười rõ tươi, chả hiểu sao tôi lại hồ hởi như vậy, tôi nào phải kẻ mê trai, vâng, không hề.

-Em đã nhớ tên anh, thật tốt!

Taehyung cười, nụ cười với khuôn miệng hình chữ nhật và hàm răng trắng bóc của anh là thứ tôi chẳng cách nào quên được. Anh vẫn đẹp trai lắm!

-Vì anh là khách quen của quán mà, cupcake cũng nhờ anh mà chẳng bữa nào ế cả! Nên gọi anh là anh Cupcake mới phải!

Tôi nói khéo thế để nhắc chuyện anh quả là chàng trai kì lạ, có thể ăn bánh thay cơm nhưng có sao đáng vẫn đẹp, cảm vẫn thon. Chứ nếu là tôi thì...

-Anh cupcake?

Taehyung lại cười, lần này anh cười lớn hơn, cười đến mắt tíu cả lại, vai cũng khê rung lên.

Một dạo tôi thấy anh hay ngồi lại rất lâu, anh không gói nước đem về nữa, anh đem sách vở đến học, có khi là laptop để làm luận văn hay gì đó, nhưng tôi những lúc ấy hay thấy chỗ cupcake anh mua anh chả thèm đụng tới, chỉ để một góc thôi.

Hôm nay lại mưa nữa rồi.

-Nước của anh!

Tôi pha cho anh một li Latte, loại ít đường như anh thích ấy, anh cũng có vẻ rất hài lòng với nó, ý tôi là thứ tôi làm cho anh. Tôi biết Taehyung là tip khách hàng khó tính, có lần chủ quán lí kề, ngày trước anh từng lên khiếu nại quán vì làm nước không đúng ý anh, và nhân viên cũ của quán bị buộc phải rời đi, còn tôi thì liền được nhận ngay sau đó.

Khác với chủ quán lí, tôi thấy anh đâu tới nỗi khó tính như vậy, ngược lại còn có chút đáng yêu mà?

Như chuyện anh mua bánh này, anh nào biết nó giúp tôi rất nhiều.

-Hôm nay lại mưa nhỉ?

Taehyung nhìn ra cửa, ánh mắt anh có chút khác lạ. Tôi không rõ anh đang buồn hay sao, chỉ là anh không thường trầm mặt như vậy, tôi quen thấy anh cười hơn.

-Mưa thì sao cơ, em thấy anh hay đề ý tới mưa gió quá nhỉ?

Tôi làm bộ pha trò, có vẻ kĩ năng của tôi hơi tệ nên đã làm anh đang nhăn mày, tuy anh cười nhưng tôi thấy nhọc thay bản thân quá.

-Mưa thì em sẽ ướt, ngốc quá!

Anh nhấp một ngụm Latte cho buổi chiều.

-Đợi hết mưa rồi về nhé, ngoài đường trơn trượt lắm!

Nói rồi anh quay lại làm việc của mình, tôi cũng chẳng dám phiền anh.

"Chỉ là có chút ảm áp xen lẫn trong tim, là do anh mang lại ư?"

Hôm nay mưa nên quán khá vắng, chỗ bánh tôi vẫn trông cả tuần nay đều nhờ anh mà sạch sẽ, thành ra tôi mới được rảnh rỗi tay chân, chủ quán lí cũng "cung" tôi hơn trước. Vì vậy nên tối nay tôi quyết định mua sắm cho bữa tối, tự cảm ơn bản thân.

Xem nào, hay là nấu một ít súp lơ nhỉ?

"Ghé đây nào quý vị, hôm nay gian hàng chúng tôi có chương trình khuyến mãi rất thú vị, mua 1 tặng 1 số lượng có hạn!"

Đi ngang gian hàng bán áo thun, tôi tự dưng có hứng đứng lại ngắm nghía, chà, đã lâu tôi chưa mua được cái áo đáng hoàng cho bản thân rồi. Thế là tôi quyết định mua một cái, người ta lại tặng thêm một cái có hình chiếc bánh cupcake, đáng yêu quá, làm tôi nhớ tới anh. Hay là...tôi đem tặng nó cho anh nhỉ, coi như thay cho lời cảm ơn, vị khách hàng quen thuộc ấy?

Chiều hôm sau.

Tôi đợi cả buổi, tới gần tối vẫn chẳng thấy anh tới, cả tuần nay không phải anh luôn đến sao, hay anh có việc bận? Tự dưng tôi suy nghĩ nhiều khi anh đã ngán ăn cupcake rồi.

Nhìn món quà được gói bọc hồng đặt trong ngăn bàn, tôi khẽ mỉm cười.

Leng Keng..., tiếng chuông cửa lại vang lên.

-A...

Tôi ngước lên nhìn, trong lòng mong anh lung lăm nhưng không phải, lần này không phải anh.

Vì khách đi vào là một chàng trai trẻ có dáng người thanh mảnh, anh ta cũng trong chiếc áo sơ mi sọc kẻ vàng, đầu đội mũ lưỡi trai xám sục khiến tôi liên tưởng tới anh, nhưng từ khi nào trong đầu tôi chỉ thấy mỗi anh là vừa mất thôi.

-Cho hỏi quý khách dùng gì ạ?

-2 li Americano, và chỗ bánh cupcake này!

Anh ta chỉ tay về phía tủ bánh cạnh tôi, điều đó như quen thuộc với tôi lắm rồi.

Vì người nào đó cũng thế...

Trong lúc tôi bận gói bánh thì chàng trai kia cúi đầu bấm điện thoại và gọi cho ai đó. Vì giọng anh ta khá lớn và thanh nên tuy ở trong này tôi vẫn nghe loáng thoáng được.

-Làm gì mà mày cứ nằng nặc bảo bố đi mua cupcake thế hả, bố đã bảo bố ngán lắm rồi, một ngày ăn chục cái, một tuần ăn gần trăm cái, mày muốn bố bội thực cupcake à?

Tôi lên đứng gần lại nghe, lòng ngờ ngờ, sao mà câu chuyện này quen quen.

-Taehyung, đưa đi ứng trướng sữa như mỳ thì đừng có mà học đòi làm đại gia mua bánh, còn bố, bố từ giờ chính thức đi ứng cupcake! Vậy đi!

Anh ta thở hắt ra, vẻ mặt phụng phịu như vừa xả được con giận.

-Dạ bánh của anh!

-Cám ơn em!-anh ta rút ra tờ tiền lớn đưa tôi thôi-Mà em là Ami nhỉ?

-À dạ!

-Em biết thằng Taehyung chứ?

-Anh quen anh Taehyung sao?

Tôi ngạc nhiên.

-Nó là cái đứa mỗi ngày bắt anh ăn cả chục cái cupcake đó, sao anh không quen được?

Anh ta lại giận dỗi, được cho bánh bộ uất ức lắm sao mà bày vẽ mặt đó ra nhỉ?

-Nó bảo với anh tới chừng nào nó được đưa em về, rồi cùng em hẹn hò thì mới không mua cupcake tra tấn anh nữa, nên làm ơn em...cứu anh được không?

-Dạ???

Nói lấp lửng thế rồi anh ta kí vào sổ chi tiêu quán và bỏ đi. Tôi nhìn cái tên "Park Jimin" mà không khỏi đau đầu ngoái nhìn...

Kim Taehyung anh ấy có phải vì muốn tôi được nghỉ ca làm sớm mà mua bánh nhiều như vậy không?

Kim Taehyung anh ấy có phải vì muốn thấy tôi về trước an toàn mà dạo này cứ ở lại quán cho tới tận khi hết ca làm của tôi không?

Và những lần tôi bị quản lí mắng, dọa đuổi việc, có phải anh đều nói giúp cho tôi không?

Tôi thực sự rất thắc mắc.

Ting, điện thoại có tin nhắn được gửi đến, là anh.

"Em làm xong chưa, hôm nay không mưa, anh và em đều rảnh, có thể mời em một chiều Tokbokki được chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: 4. Park Jimin

Đang ở nhà thì bạn gọi, Jimin ngạc nhiên nhìn dòng tên hiện trên màn hình như một thứ gì đó rất lạ lẫm. Từ hôm đó bạn liền không quan tâm gì tới anh nữa, thậm chí tránh mặt anh, vậy mà giờ lại chủ động liên lạc.

-Jimin aa!

Gọi to tên anh qua điện thoại, giọng bạn lè nhè hết như người say, không, là bạn đang uống rượu thật đấy chứ.

-Lee Ami???-Jimin hỏi như muốn đính chính lại-Cậu say à?

-Không, mình đâu có say!-bạn bắt đầu lái nhai-Đồ ngốc nhà cậu đang ở đâu, mau tới đây hầu rượu bọn cô nương đi chứ!

Bạn cứ khua tay múa chân loạn cả lên như thế sớm muộn cũng làm kinh động cả quán rượu mất thôi.

-..., được, giờ mình tới đó liền!

Jimin xò vạt cái áo khoác phao vào rồi nhanh chóng chạy ra khỏi nhà.

Thời tiết Seoul đã bắt đầu trở lạnh, khắp các con phố mặc dù tuyết chưa phủ trắng xóa nhưng dòng người đi ngược xuôi ấy vẫn mang một dáng vẻ thật vội vàng, có lẽ họ rất muốn mau chóng về nhà, trùm chăn sưởi ấm cho qua đêm đông rét mướt này.

Thế mà cô gái ấy vẫn thản nhiên ngồi đó một mình uống rượu, hết ca múa rồi lại nói năng nhảm nhí, khách tới quán kẻ cười người chê, nhưng điểm chung vẫn là để cô gái đơn độc một mình. Cô gái kia không ai khác chính là bạn.

Jimin chỉ còn cách quán rượu tầm vài ba mét, qua ô cửa kính trong suốt, anh có thể nhìn thấy bạn dễ dàng. Thờ dài cúi đầu, Jimin thầm nghĩ chắc bạn lại gặp chuyện gì rồi.

Chậm rãi đi tới và ngồi xuống phía đối diện, anh im lặng nhìn bạn thay cho một câu chào. Thấy Jimin, bạn từ vui vẻ cười đùa nay liền trầm mặt, cúi nhìn đôi chân đang run lên vì lạnh, bạn lắc đầu chán nản: "Jimin à, cậu thấy mình có ngốc lắm không?"

-...

Không thấy anh nói gì bạn lại tiếp tục.

-Rõ ràng biết anh ta chưa bao giờ để ý tới nhưng mình vẫn cố bám riết lấy, hết như một đũa rẻ tiền vậy...

-Đừng nói thế! Thằng đó không đáng!-Jimin khẽ nhủ mày rồi im lặng rót thêm cho bạn một li. Anh biết bạn đang rất buồn nên cũng chẳng có ý định ngăn cản bạn giải sầu làm gì nữa.

-Mình thích người con trai đó nhiều lắm cậu có biết không? Dù cho anh ấy có đào hoa tới mức nào, phóng túng tới mức nào thì mình vẫn cứ thích!-bạn cười khò-Mình ngốc quá nhỉ?

Bạn lại ngửa mặt nhấp thêm một li. Bạn say thật rồi, nên mới cảm giác rượu không còn đắng nữa, nước mắt cũng chẳng còn vị, chỉ có cổ họng là đau nhức và khô khan. Bạn mệt nhoài nhưng vẫn cố luyên thuyên như bị ai điều khiển thế đấy.

Jimin lặng im nhìn bạn, lòng anh chợt như thể có một dòng mát mát chạy thẳng qua tim, chua xót, mặn đắng, đủ vị anh đã trải qua rồi, kể từ khi thích bạn. Nhẹ nhàng cầm li rượu Soju ướm lên môi, trước khi uống anh không quên buông một câu: "Chẳng phải mình đã nói cậu từ bỏ đi rồi sao, nhưng cậu đâu có nghe?"

...

Cổng con heo ngốc là bạn trên vai, Jimin lắc đầu cười khổ vì suốt quãng đường về bạn cứ lải nhải bên tai anh mãi thôi. Bạn nói đủ thứ trên trời dưới đất, từ con đường hôm nay sao đẹp thế đến chuyện hồi sáng vì vấp cục đá mà bạn xém nữa té u đầu. Chuyện nào bạn kể cũng nhạt như nước ốc nhưng chả hiểu sao anh lại có hứng nghe đến vậy.

-Jimin aa, sau này cậu phải cố tìm được một cô bạn gái thật tốt, thật quan tâm cậu. Đừng như mình...

-Hối hận rồi à, lời tỏ tình của mình?

-Không, mình có hối hận đâu!-bạn nói-Mình nhất định sẽ không bao giờ thích cậu, vì mình sợ mất cậu lắm, Park Jimin!

-Đồ ngốc! Có cần từ chối thẳng thừng vậy không?-anh khẽ quay đầu nhìn bạn-Dù cậu có chấp nhận hay không thì mình vẫn ở đây, bên cạnh cậu mà!

Câu nói của anh dường như không lọt được vào tai bạn, vì bạn đã ngủ thiếp đi trên vai anh mất rồi.

Người con trai đó khẽ nở nụ cười thật buồn, anh lặng lẽ công cô gái đang ngủ say trên vai mà rào bước đi trên đoạn đường vắng người qua lại vì đợt gió lạnh đầu đông. Chẳng ai biết anh nghĩ gì nhưng thấp thoáng đâu đó chính là dáng vẻ cô đơn.

"Của một người thất tình!"

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: 5. Kim Namjoon

Namjoon là một trong những học sinh cá biệt khó trị nhất của lớp BH1, chuyện cậu ta có chỉ số IQ cao nhất trường dường như mọi người cũng quên mất, vì cậu ta ngoài quậy phá, kiếm chuyện đánh bạn, ngủ gật, đi học trễ thì...chẳng còn gì khác. Đến nỗi không chỉ giáo viên mà học sinh cùng trường cứ mỗi khi nhắc đến cái tên đó liền ngán ngấm.

Nhưng gần đây Namjoon trông có vẻ khác nhỉ? Cậu ta thường đi học sớm hơn, cũng chăm phụ giúp bạn bè trong tổ làm vệ sinh, mỗi buổi học thì tập

trung nghe giảng, làm bài tập về nhà đầy đủ. Bạn bè cùng lớp ai nấy đều kinh hãi, họ đều kháo nhau có khi nào Joon đã uống nhầm thuốc hay té rồi vô tình đập đầu vào đầu đó rồi không, hay có khi cậu ta lại đang suy tính chuyện gì.

Nhưng tất cả họ đều sai cả, vì điều duy nhất khiến cậu ta thay đổi thì họ đều không tưởng tượng được: Namjoon đầu gấu biết yêu rồi.

Chuyện là lớp kể bên vừa có một bạn nữ mới chuyển đến, nghe nói bạn ấy là con lai, lại còn rất xinh đẹp. Namjoon lúc đầu chẳng quan tâm tẹo nào, nhưng bữa nọ ở sau nhà ăn, cậu tận mắt nhìn thấy cô bạn kia đang ngồi xỏm xuống cho một chú mèo nhỏ ăn. Chính khuôn mặt xinh xắn cùng mái tóc nâu bồng bênh chiều hôm ấy mê hoặc cậu, Joon cứ đứng ngơ ngẩn nhìn cô nữ sinh đó mà không nhận ra rằng bạn Jung Hoseok cùng lớp đang lờ xềnh xệch mình trở lại lớp...

"Tớ sẽ bắt được cậu, chờ tớ!"

Đó là vào một buổi chiều cuối thu, đứng tựa lưng trước cửa phòng học nhạc, Joon nâng bó hồng trắng gói trong bọc kính lên ngắm nhìn, này là cậu tự tay lựa đó, từng bông từng bông một...chỉ dành cho người cậu đem lòng thương.

Cách, cánh cửa phòng nhạc bật mở, cô nữ sinh có mái tóc vàng nâu chậm rãi bước ra, trên môi cô là nụ cười ngọt ngào, vừa đủ làm rụng rời tim cậu rồi.

-A...Ami, này là quà...quà tớ tặng cậu!

-Quà?

Ami ngẩn ra nhìn bó hoa cậu cầm trên tay.

-Ừ...quà tỏ tình...tớ rất thích cậu! Làm bạn gái tớ nhé?

Kết cục cho câu nói hôm đó là cái lắc đầu thẳng thừng từ Ami, nó khiến cậu hụt hẫng...

"Xin lỗi, tớ không thích Bad Boy như cậu!"

Xin lỗi...

Học đi Namjoon...

Học thật giỏi để cô ấy biết mày cũng xứng đáng!

Học đi...

Từ ngày hôm đó trở về nhà, Joon như điên loạn lên, cậu ta lao vào học đến nỗi phát bệnh được, mọi sách vở anh Jin kiểm cho hồi trước bị cậu bỏ xó thì nay cậu đều bó lên. Cậu học ngày học đêm, học đến quên cả ăn...Rồi cái gì đến cũng đến, bài thi cuối kì năm ấy cậu đứng đầu khối về điểm số, mọi người đều rất bất ngờ vào thành tích của cậu...

Hí hửng cầm bằng điểm đi về phía phòng nhạc, Joon lại tựa lưng vào tường mà chờ đợi. Sắp rồi...cô ấy rồi sẽ biết...trái tim của cậu.

Cách, cánh cửa phòng nhạc lại bật mở, là Ami, vẫn mái tóc nhẹ tênh ánh vàng cùng khuôn mặt nhỏ xinh, cô bước ra nhưng bàn tay ấy lại đan vào bàn tay lớn khác. Là thằng bạn trong nhóm bạn đầu gấu của Joon.

"AMII!"

Từ phía sau Joon hét lên, cậu chạy đến giằng bàn tay Ami lại. Nhưng thứ cậu nhận được là gì?

Hụt hẫng...

Ngờ ngàng...

Ami phui tay cậu ra, còn nhìn cậu bằng ánh mắt hết sức lạnh lùng, như chưa từng quen biết.

-Cậu đang làm gì vậy Ami? Chẳng phải cậu đã nói, nếu tớ cố gắng học hành, nếu tớ không làm bad boy nữa thì cậu sẽ...

-Thôi nào Joon, cậu tưởng thật sao, chuyện lúc trước tớ nói chỉ là đùa thôi, chứ người như cậu...

Ami cười khinh khỉnh nhìn cậu còn tên bạn kia thì không ngừng buông lời nhục mạ...

Người như cậu...

Người như cậu...

Người như Joon thì làm sao?

- Ami, cậu không xứng có được tình cảm của tôi, tôi nhìn lầm cậu rồi!

Nói dứt câu Joon liền cúi đầu bỏ chạy mất, để lại Ami cùng tên bạn trai của cô ta đứng ngẩn ra nhìn.

Mấy ngày sau, mọi người trong trường không còn thấy Ami đi học nữa, có người bảo Ami chuyển trường hay gì đó không rõ, duy chỉ có một người biết.

Một mình đứng ở sân thượng, Namjoon tay lật mở từng trang nhật kí mà xé tưa đi hết. Từng trang là từng lời tỏ tình ngây ngô của cậu với cô gái vô tình kia, nay bị cậu thả vương vãi từ lan can này rơi xuống từng mảnh đến tang thương

"Ami tớ thích cậu, cũng không phải, là tớ thương cậu..."

"Ami, không phải cậu rất thích mèo hay sao, tớ cũng vậy!"

"Ami, tớ đã học hành, tớ đã thay đổi tất cả, là vì cậu!"

Nhưng cậu đâu rồi, Ami?

Ami ngày đầu tớ gặp, cô bé dịu dàng ôm chú mèo nhỏ trên tay, cô bé có đôi mắt cười còn tỏa sáng hơn cả vầng dương phía sau đầu lúc hoàng hôn đỏ bóng. Cô bé ấy đâu rồi?

Nhìn lại hai bàn tay mình, Joon bắt giác bật cười, nụ cười đến là man rợ, đôi mắt ấy đục ngầu như khiến cậu trở thành một con người khác. Joon vuốt ngược mái tóc, lạnh lùng cất giọng trầm khàn của mình.

"Là cậu khiến tôi biến thành thế này Ami!"

"Bad boy thì sao, tôi thấy nó rất ổn đấy chứ, vì bây giờ tôi lại là Badboy rồi!"

"Tạm biệt,

kẻ phản bội lời hứa!"

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: 6. Kim Seokjin

Bạn và Seokjin cùng là nhân viên của một tiệm ăn nhỏ ở Seoul.

Hôm nay là ca làm chung của bạn và anh. Sau khi dọn dẹp quán đầu vào đó, trời cũng dần về khuya, Seokjin mệt mỏi ngồi bệt xuống bật thềm trước cửa, mông lưng nhìn lên trời.

Trời hôm nay nhiều sao thật, ngôi nào ngôi nấy đều sáng rọi như thể đó là lần cuối cùng của chúng vậy.

Nghĩ Seokjin buồn nên bạn cũng ngồi xuống cạnh bên.

- Anh sao vậy? Mệt à?

- Anh...đang nghĩ về tương lai!

Seokjin nói trong khi mắt thì vẫn chăm chú nhìn trời.

- Nó sẽ trông ra sao anh nhỉ?

Bạn khẽ cười, cũng ngược mắt nhìn vào điểm mù ấy, nơi những dãy chung cư lấp la lấp lánh ánh điện đèn lúc về khuya, nơi tí tấp là vài vật thể nhấp nháy xẹt ngang để lại làn khói trắng vương vãi phía sau...

Bạn và anh chính là những kẻ thích mơ mộng nhất còn gì?

- Sau khi tốt nghiệp anh sẽ mở quán ăn! Một quán ăn thật to!

Jin bảo.

- Em tưởng anh học Luật cơ mà?

- Quán ăn đó phải bán những món anh thích nhất, anh sẽ được ở đó ăn cả ngày mà không phải nhìn giá, cũng không phải nghĩ chén đĩa ăn xong thì ai sẽ rửa, vì lúc đó anh đã là chủ rồi!

Seokjin chính là đang triệt để bơ đẹp cái con người phá mood là bạn.

- Àaa!-bạn chắc lười khinh khỉnh nhìn anh như đã hiểu, cuối cùng thì anh ấy cũng chỉ biết ăn thôi, về đạo mạo đó đừng hiểu nhầm-Anh có ước mơ thì tốt quá rồi, em còn chẳng biết em sẽ làm gì nữa!

Thờ dài, bạn thờ dài nghĩ về cái số của mình, cùng lắm chắc bạn sẽ lại làm thợ làm công cho mấy ông sếp khó ở bụng bự thôi.

- Buồn gì chứ, anh đã nghĩ giúp em rồi!

- Dạ?

- Sau này quán ăn đó là của hai đứa mình còn gì, em quản chuyện tiền bạc, còn anh, anh chỉ việc ăn thôi!-Jin nhướn mày nhìn bạn-Làm bà chủ quán ăn Kim Seokjin, nghe oách mà nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: 7. Jung Hoseok

"Hãy tin tưởng bản thân nhé Hobi?"

Cậu làm được mà, bạn của mình!"

Tìm tìm đọc lại dòng tin nhắn người bạn ấy gửi, Hoseok bắt gặp nhoeen môi cười.

Cô gái mang ID Min_Angel1306 ấy anh thật sự rất muốn gặp, người chưa một lần tiếp xúc nhưng luôn xem anh là bạn, người anh ngưỡng mộ, cũng rất biết ơn nữa. Hôm nay chính là ngày anh đến gặp cô ấy.

Từ Seoul đến nơi đó khá là xa, tận nửa ngày tàu nhưng anh lại chẳng bận tâm mấy.

Trước khi đi anh có bảo với Jin hyung rằng sẽ về quê ăn cưới bạn thân, điều đó khiến Jin để ý, làm gì có ai đi ăn cưới mà mặt mũi hớn hở như ra mắt bố mẹ vợ thế không, anh cả của Bangtan đây thừa sức đoán được, chỉ là vờ lơ thôi.

Hoseok tự tay lựa một bó hướng dương tươi nhất làm quà, anh sắp hành lý nghiêm chỉnh từ sáng sớm, chân tay thì cứ xoắn xuýt cả lên vì nôn nao gặp người bạn ấy. Hoseok biết rõ rằng dù xa xôi thế nào anh cũng sẽ đến đó, vì bạn là người rất quan trọng với anh.

Xuống trạm, Hoseok tháo vội tai nghe và rào bước đi tới ghế chờ.

Lúc này bạn đã nhắn tin và bảo đã đợi anh ở đó từ mười lăm phút trước.

Bạn mặc một chiếc đầm màu da trời, dáng người nhỏ, mái tóc nâu chấm vai xoắn nhẹ, đầu đội mũ cói...Đó là những đặc điểm mà bạn miêu tả cho anh biết, đó là bạn.

Nhưng anh vẫn chưa tìm ra được cô gái đáng yêu ấy giữa lớp người ra vào lúc tan tầm thế này.

Nửa tiếng rồi lại một tiếng trôi qua, đối với Hoseok dài như cả thế kỷ.

Trong đầu anh lúc đó xoay vòng bởi những suy nghĩ bất an, anh gọi cho bạn hàng chục cuộc, nhưng từ lúc cả hai nhắn tin ở trên tàu xong thì bạn đã khóa máy luôn. Hoseok bắt đầu lo, hai tay anh xâu vào nhau chặt đến đỏ ửng da thịt.

"Hay cậu ấy không muốn gặp mình?"

Suy nghĩ tự ti ấy thật khiến anh khó chịu mà.

Rồi chính lúc anh định chạy đi tìm người giúp thì từ đằng xa, có một bác gái độ năm mươi tuổi chậm rãi đi tới, bác mỉm cười gọi anh:

- Cậu là Hobi đúng chứ? Hobi_Jung*?

- Dạ?

Hoseok ngẩn đầu khỏi điện thoại khi nghe tên mình và liền nhìn thấy bác gái kia. Hết tròn mắt rồi nghĩ ngợi mông lung vài giây, Hoseok nhìn một lượt từ trên xuống dưới người bác ấy.

Đúng rồi, đậm xanh, tóc xoắn, dáng người nhỏ, mũi cói...Đó đều là những đặc điểm bạn đã tả. Lẽ nào...

- bác là...Min_Angell306* à?

Hoseok cứ ngây ra nhìn còn bác gái ấy thì cười rất tươi, nụ cười phúc hậu làm anh nhớ tới người mẹ đáng kính của mình ở nhà.

- Con...con tặng bác!

Hoseok ngượng ngùng cầm bó hướng dương mình mang theo đưa tới trước mặt bác gái ấy. Về lưng túng như gà mắc thóc của anh khiến người phụ nữ kia phì cười.

- Cậu cảm thấy ngại vì tôi lớn tuổi sao?

Dù lời nói có vẻ buồn nhưng bác vẫn cười rất hiền.

- Không ạ!-Hoseok lắc đầu-Là vì cháu hơi ngạc nhiên khi người luôn nhắn tin với cháu trong suốt thời gian qua lại là bác, cháu không nghĩ bác lại teen như vậy...À không ý cháu là...cháu cảm ơn!

Cuối cùng cũng nói ra được rồi, Hoseok thăm ngượng mồm mình một chút.

- Nhờ có bác mà cháu được an ủi rất nhiều, thời gian qua khi cháu buồn tủi nhất cũng nhờ bác mà cháu có thêm kiên cường. Thật sự cảm ơn bác rất nhiều!

- Ôi không, cậu đừng vội cảm ơn tôi!-người phụ nữ ấy ngại ngần xua tay-Thật ra lúc này có một cô gái trẻ đã nhờ tôi ở đây đón cậu, cô ấy bảo chờ khi nào có một anh chàng cao ráo và rất đẹp trai, mái tóc xoắn màu nâu nhạt, mặc sơ mi trắng quần tây cầm theo một bó hướng dương đứng đợi ở cổng chờ ga tàu thì đó chính là cậu...

Cô ấy còn bảo...

Nếu cậu thấy tôi mà bỏ đi không nói lời nào thì không cần gọi lại cho cô ấy, vì cậu không xứng đáng, còn nếu cậu lễ phép cúi đầu tặng tôi bó bông đó và luôn miệng cảm ơn tôi, thì hãy đưa cậu thứ này...

Hộc hộc...

Leo lên chuyến bus kế ga tàu, Hoseok hấp tấp như kẻ vừa mới bắt được một mảnh may mắn nhất cuộc đời mình.

Lật mở tờ giấy mà bác gái vừa đưa, anh đọc lại thật chậm rãi một lần nữa.

"Hobi, cảm ơn cậu đã không bỏ đi khi thấy người phụ nữ đó, mình không có ý trêu đùa hay thử thách gì cậu đâu, chỉ là mình muốn biết tại sao cậu lại háo hức đến gặp mình như vậy mà thôi.

Vì mình không như những cô gái khác, nhan sắc mình tầm thường, mình không có gu ăn mặc vì suốt thời gian qua mình chỉ mặc đồng phục bệnh nhân, mình càng không biết cách trang điểm hay dưỡng da như các cô gái khác, nên mình sợ khi gặp mặt cậu sẽ cười chê mình, nên mình chỉ định thử cậu một chút thôi.

Còn nữa...

Mình là một cô gái khuyết tật, đó là bí mật cuối cùng mình chưa nói cậu biết, những bức hình phong cảnh mình chụp được đều là dưới góc nhìn của một người ngồi xe lăn hơn bảy năm, là mình đó. Phải, mình không đi được.

Thế nên mình rất ngưỡng mộ cậu, cậu có thể nhảy, còn có thể hát, có thể làm mọi thứ bản thân yêu thích mà không ngần ngại điều gì, còn mình, ngoài khóc lóc và dằn vặt bản thân thì mình làm được gì cho cái tuổi hai bốn này cơ chứ?

Từ lâu mình đã ước mơ được đến New York, đó chẳng phải là thiên đường cho những người trẻ không ngừng theo đuổi hoài bão của đời họ sao, mình muốn cùng cậu tới đó, nhưng thật tiếc, mình không đi được rồi, mình tội nghiệp quá nhỉ?

Hobi à, cậu phải mạnh mẽ lên nhé, hãy là chính mình, đừng quan tâm bọn họ nói gì, hãy cứ làm điều cậu thích thôi. Cuộc sống này cho ta quyết định hiện tại và tương lai, nhưng nào có cho ta quyết định quá khứ lắm lỗi đâu, vậy nên hãy cố hết sức mà bước tiếp nhé, đừng để một ngày nào đó cậu phải oán trách bản thân mình, như tớ đã từng làm...

À còn nữa, tên tớ là Ami, Min Ami, không được quên đấy, bạn đồng niên của tớ.

p/s: Tớ sẽ chờ cậu ở sân sau bệnh viện X, hôm nay tớ có một ca phẫu thuật khó, tỉ lệ thành công không cao nhưng tớ vẫn cố hy vọng xem sao. Chỉ cần

nghĩ sẽ cùng cậu đến New York, tớ lại thấy không sợ gì nữa.

Mong Hy Vọng của tớ tới kịp để gặp tớ nhé, tớ sẽ ở đây chờ cậu.

Min Ami".

"Cậu là thiên thần Ami à, cảm ơn cậu...

Hãy đợi tớ, Jung Hoseok sẽ tới đó ngay!

Sẽ...không để cậu một mình nữa...

Ước mơ đó chúng ta hãy cùng làm!"

Một chiều nắng nhạt, những bông hướng dương cuối cùng cũng hứng trọn toàn bộ tinh hoa của một ngày mà thỏa mãn vòn đũa với làn gió thoảng nhẹ mây bay...

Trên sân thượng, chiếc bóng bé nhỏ của cô gái trẻ ngồi xe lăn trải dài trên từng phiến gạch, mái tóc suông dài theo từng đợt gió mà lay động đùa nghịch gò má phớt hồng cùng đôi môi nhỏ xinh. Tay cô ấy có cầm một đóa hoa, nhìn kĩ thì chính là hướng dương con.

Ngước nhìn bầu trời lúc về chiều, Ami tự thưởng cho mình nụ cười tuyệt đẹp nhất, sẽ được thôi, sẽ ổn thôi, tự bạn cũng sẽ cố gắng như cách mà bạn an ủi người khác được.

"Cảm giác đi trên chính đôi chân của mình, thật thích!", bạn nghĩ.

"Min Ami!"

Chợt phía sau cửa sân thượng có tiếng gọi, Ami ngoái đầu nhìn, là anh.

(End).

- - -

Min_Angell306, Hobi_Jung: nickname trên mạng của bạn và anh

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bangtan all

[Năm mới đến Bangtan thường làm gì?]

NJ-Mua sách-Vào ngày Tết sách thường hạ giá, anh hay vào mấy hiệu nhỏ nhỏ mua để đỡ tốn, à sẵn tiện mua cho bạn vài cuốn từ điển tiếng anh, vì bạn nói bạn lười:)))

SJ-Ở nhà nấu ăn-vì anh biết đầu năm siêu thị, chợ sẽ đóng cửa nên anh đã biết ý mua sẵn đồ ăn rồi, tất cả chỗ đó đủ để anh và bạn làm bữa tiệc nướng cho mười người.

YG-Ngủ-Trong một năm thường chỉ có ngày này anh mới hoàn toàn rảnh rỗi, thế nên anh có thể ở nhà nướng thỏa thích rồi.

- Yoongi, mấy giờ rồi?-bạn gọi điện thoại đến.

- Mười giờ!-giọng anh còn ngái ngủ.

- Sao anh còn ngủ, đã hẹn nhau đi ăn cừu xiên rồi mà?

- Vậy hả, nhưng mà...anh...Zzz

- MIN YOONGI!!!

(Bonus: YG không lười hay ham ngủ đâu, nhiều mẹ làm t bức xúc vấn đề này quá□chỉ là sở thích của người ta là ngủ và được ngủ thôi mà?)

HS-Đi ăn bánh Churros-vì thường ngày bận rộn, thời gian riêng cũng ít nên Hobi muốn hôm nay dành cả ngày dạo phố rồi mua thật nhiều Churros đủ

loại, món bánh anh vô cùng yêu thích.

Ở studio của unnie chúng ta, ADORA.

- Sao đó?-thấy Hoseok đẩy cửa vào.

- Noona đi ăn bánh Churros không?

- Mua hộ hai cái đi, chị lười ra ngoài quá!

- Bánh đó ăn nóng mới ngon, với cả shipper Jung Hoseok dạo này có giá lắm, chị không book nổi đâu!

- @@, ok fine!

Thế là bà chị đành lủi thủi đi theo em nhỏ Jung Hoseok. Ai bảo chị cũng là fan của Churros làm gì? □

JM- Về quê thăm bố mẹ- Ở Busan giờ đang trở gió, bố mẹ không thấy Jiminie về sẽ rất buồn.

Từ lúc lên Seoul làm thực tập sinh, Jimin chưa từng quên năm mới phải về thăm gia đình, họ hàng.

Ở quê bây giờ nhiều người nhận ra anh là người nổi tiếng rồi, còn có mấy bạn fan nhỏ tuổi mong ngóng từng ngày anh Park đẹp trai về chơi, mỗi ngày mẹ anh đều nhận được rất nhiều thư tay, nội dung chỉ có một: bảo bà giục cậu "ót nhỏ" mau về.

Park Jimin đã trở thành chàng trai được mọi người tự hào thế đó.

TH- Cùng gia đình xem phim và đi ăn- Thực sự dạo này anh thêm cảm giác được bố mẹ dẫn đi ăn như hồi bé cực, lúc ấy cảm giác bố thật vĩ đại, bố có cái vĩ thật to có thể "bao" hai mẹ con ăn thỏa thích. Giờ anh làm ra nhiều tiền, hàng tháng đều gửi cho gia đình một ít, cũng coi như trưởng thành hơn, chỉ là có gì anh luôn muốn trở về cái thời còn thơ bé ấy.

JK- Ở studio và edit vid- vì lịch trình quá bận, không có thời gian edit vid nên mớ vid ứ đọng từ năm cũ tới giờ cũng đã lên tới hàng chục rồi, Kookie lại không muốn để ARMY đợi lâu nên tự hứa sẽ edit cho xong trong hôm nay.

Trở thành vid maker dù sao cũng là sở thích của bé Út nên đừng lo bé sẽ buồn nha kkk.

- Alo, Ani hả?

- Ồ, sao, đi ăn cừu xiên với anh Min Yunki đẹp trai hả? Ồ, mấy giờ, đi 15p thôi nghe tại đang bận làm chuyện đại sự...Ồ, mà nói nghe Min Yunki không đẹp trai đâu đừng PR nữa, vậy nghe!

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: 1. Kim Namjoon

Namjoon tỏ chơi thân hình như chưa từng có hứng thú với chuyện du lịch trước đây. Nhưng dạo gần đây chẳng phải cậu quá tò mò về các tips du lịch nước ngoài rồi sao?

Có một đợt, khi vừa ngủ dậy tớ đã thấy Namjoon up bức ảnh cậu ấy đứng quay lưng, tựa tay vào lan can sắt nhìn ra con sông nhỏ. Nước sông ở đó hiền hòa xanh màu ngọc, đổ bóng hai bên bờ là những dãy nhà cổ êm đềm tĩnh lặng, một nơi thật sự đẹp.

- Cậu lại đến đâu rồi?

Tớ cmt lên bài post.

- Pháp, một nơi thật lãng mạn, và tớ không nghĩ nơi này đẹp thế, cho tới khi tớ thật sự đặt chân đến!

Đó là vào khoảng cách đây một tháng không gặp, khi tớ còn cùng cậu thường xuyên liên lạc. Nhưng dạo trở lại đây, công việc quần quăn khiến tớ chẳng còn nhớ ra bản thân đã lạc mất những gì, cho tới khi sinh nhật cậu đến, cũng là ngày tớ rơi nước mắt, nhiều nhất.

- Yun à, tớ vừa từ Anh trở về, đang ở sân bay đây. Gặp cậu sau nhé?

Cậu là vậy, đến tin nhắn cũng y như người, gọn ghẽ chừng mực quá thế, nhưng dù sao nó đầy ắp tình cảm, và nó khiến tớ mỉm cười.

Cố tình xin nghỉ một ngày thật trọn vẹn, tớ về nhà để chuẩn bị một vài thứ cho cuộc hẹn. Không chỉ Joon, hôm nay tớ còn gặp một người nữa. Đó là người rất đặc biệt, của cả tớ và cậu.

Chải chuốt lại mái tóc xoắn nhẹ chấm vai, tớ lặng lẽ ngắm nhìn bản thân xinh đẹp thế nào trong chiếc đầm ren ngang gối bông bênh màu mây, gương mặt trang điểm mỏng tan cùng chút son hồng và phấn, tớ tự mình hài lòng.

Giờ thì cầm thêm bó hoa yêu thích và đi thôi nhỉ?

Tớ nới, tớ bắt gặp Joon đã đến sớm hơn rồi, còn có chiếc vali dựng cạnh bên, có lẽ cậu vừa từ sân bay chạy vội đến cho kịp.

Siết bó hoa hơn một chút, chậm rãi tớ bước đến phía sau lưng cậu, tình cờ cũng nghe thấy đoạn nói chuyện của cậu.

- Ami, tớ đến rồi, cậu dạo này có khỏe không?

Tớ đã thay cậu hoàn thành quyển sổ mơ ước rồi, tớ đã đến những nơi cậu từng rất muốn đến, đã làm những thứ mà trước kia cậu luôn dự định nhưng tiếc là dang dở. Cậu thấy tớ giỏi chứ?

Ami này, ở nơi đó cậu sống tốt chứ, tớ nhớ cậu làm sao...

Có lẽ ngày đó, nên là tớ mới phải..."

Trên ngọn đồi ấy dường như đơn độc mỗi cậu.

Tự cảm nhận làn gió man mát thổi qua da thịt, nhạt nhòa cả hương bồ công anh phù du cùng theo đến là thơm ngát. Thật dễ chịu...cậu lặng cười đứng trước gò đất phủ đầy violet đại đỏ, lặng lẽ ngắm nhìn bức di ảnh cô gái trẻ mặc chiếc đầm ren màu mây, mái tóc dài xoắn nhẹ phủ ngang vai. Cô gái ấy nở nụ cười thật ngọt ngào, tựa ánh nắng rạng chiều dịu dàng vỗ về lấy tim cậu.

Mấy năm rồi nhỉ, ngày cậu đến đây và bắt đầu mỉm cười cùng cô thế này?

[Lời Yun]

Ami, cô em gái cùng trứng của tớ, nói cách khác chúng tớ là chị em sinh đôi.

Bạn có thể sợ hãi khi trông thấy di ảnh trên ngôi mộ kia giống tớ đến kinh ngạc. Là em ấy, Kim Ami.

Câu chuyện giữa chúng tớ hãy còn dài, và theo như câu nói của Namjoon vừa rồi, đó là một quá khứ khá u buồn.

Tất cả hiện hiện lên như một bức tranh đã ố màu. Hôm ấy nhiều mưa, Ami đến thăm Joon với chiếc bánh gato tự làm mừng sinh nhật, cùng vài món quà ngây ngô em ấy tự tay làm, chỉ dành cho mỗi cậu thôi. Nhưng thật không may, hôm ấy ở ngã tư có một vụ tai nạn ô tô xảy ra, và nạn nhân không ai khác lại là em.

Tớ còn nhớ ngày Ami mất, hôm ấy mưa to lắm...

Tớ còn nhớ, đêm mà gia đình tớ cùng đem thi hài em từ bệnh viện trở về, tớ đã chẳng thể thốt lời nào. Ngồi bên em, tớ chỉ có thể bất lực hứng từng giọt nước ấm nóng không ngừng rơi từ đôi mắt mình...

Tại sao nhỉ, vốn dĩ cuộc đời chính là chuỗi ngày dài của hạnh phúc và trải nghiệm, nay lại đứt đoạn đi rồi...

Tại sao nhỉ, nụ cười của Ami thật đẹp...Khi em ấy nghĩ về ước ao được đến Pháp, và nơi đó có Namjoon.

Phải, dù chưa từng nói ra nhưng con bé rất thích cậu lớp trưởng bạn thân tớ đấy...

Còn tớ ngốc quá, chỉ biết cười thôi.

Nhận ra có người đứng đằng sau, Namjoon chậm rãi quay lại, cậu mỉm cười, ánh mắt như ngưng đọng ít nhiều đi vì dáng vẻ của tớ, thật giống...em. Nhưng rồi cậu cũng dang tay bảo tớ chạy lại.

- Cậu đã ở đây nghe tớ lầm nhảm một mình này giờ phải chứ, ngốc?

Joon nói.

Ôm chầm lấy cậu, tớ trong một thoáng ích kỷ đã muốn thưởng ngoạn đến cùng mùi hương nam tính dịu dàng ấy, cả đôi tay ấm áp vỗ về tớ, cưng chiều tớ...

Tớ ích kỷ, nhưng đủ tỉnh táo mà, không sao, chúng đều dành cho em, hoặc đã từng...

Một chuyện tình lãng mạn không nên có tới hai nữ chính, và tớ dư thừa, tớ biết.

- Tớ ở đây kể từ lúc cậu nói về tớ, vợ chưa cưới của cậu!

Tớ đáp lời, nhận ra ánh mắt cũng dịu xuống rồi vì nghi ngại lời vừa nói của chính mình.

"Rằng tớ không tự tin..."

Và không phải chỉ mỗi tớ cầu khẩn cậu đừng nỡ nụ cười miễn cưỡng đó chứ?

Namjoon vuốt tóc tớ, cậu vẫn ôm chặt tớ trong lòng như vậy, cánh tay cậu ấm áp, đủ vững chắc để bọc lấy bờ vai gầy tớ mang, trong vòng tay cậu khiến tớ cảm giác quá đỗi yên bình.

- Ừ, và giờ cậu là vợ chưa cưới của tớ, không phải Ami!

Đừng cố gồng mình làm những thứ giống cô ấy, nó khiến tớ cảm giác tội lỗi...

Hai năm qua rồi, cậu xứng đáng được hạnh phúc khi là chính cậu, cậu cũng biết Ami sẽ tức giận khi thấy chị gái mình diễn vai chính cậu ấy tẽ đến vậy đúng chứ?

Và điều cuối cùng cậu cũng nên biết...chúng ta chả ai thương hại ai cả, tớ và cậu đều muốn cho mình một cơ hội, để được yêu thương...Ami cũng đã hạnh phúc như thế còn gì?

End.

- - -

Kết hựt rồi□. Và AN cũng chợt nhớ câu nói của Taehyung, rất ý nghĩa: "Đừng để bản thân mắc kẹt trong giấc mơ của bất kì ai".

Chuyện của Ami, NamJoon và Yun là một mối xâu chuỗi khó tách rời.

Ami cảm mến Namjoon, cậu bạn lớp trưởng hiền lành cùng lớp Yun, chị gái sinh đôi của mình. Nhưng đó là một đoạn tình cảm thầm kín, mãi tới khi Yun quyết định kể hết cho anh nghe. Cô ấy có ích kỷ không khi làm vậy, vì thậm chí trước Ami, Yun đã thích Joon rồi, chỉ là AN nghĩ, trong chuyện tình cảm nên có kẻ nắm người buông, và đôi khi người dám cho đi mới là người thắng cuộc.

Còn RM, anh thích ai? Tự các cậu hiểu rõ chứ?:)

Câu chuyện này được viết ra trước sinh nhật Joon vài ngày, nhưng tớ không tiện up, vì nó khá u buồn. Có thể vì chính bản thân tớ, khi nghĩ về việc trở thành bản sao của một ai đó để sánh bước cùng người mình thương là chuyện bình thường và bất khả kháng, tớ thậm chí có thể mang trọn vẹn vai diễn đó cả cuộc đời vì ai đó, nhưng người thương tớ rồi, người sẽ thay tớ đau lòng đấy.

Thế nên đừng trở thành chiếc bóng mù của bất kỳ ai, hãy là chiếc bóng đẹp đẽ của chính mình, đổ dài trên đoạn thanh xuân đẹp đẽ, cho đến tận cùng...

□

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: 2. Kim Seokjin

Từ xưa đến nay, để có thể khiến một kẻ đầy uy quyền, từng lời phả ra đều mang khí chất hoàng tộc nghiêm nghị lạnh lùng như Kim Seokjin, trong phút chốc trở thành kiểu người ôn nhu, dịu dàng ai gặp cũng mến, thực sự chưa có ai làm được điều đó...

"Ngoài nàng..."

Để Kim Seokjin nói yêu thương một ai là rất khó, nếu không muốn thấy ánh mắt sắc lém cùng hàn khí áp đảo đối phương đến nghẹt thở...

"Ngoài nàng..."

Nhưng để có một Kim Seokjin như bây giờ, thật sự đã là kì tích.

Seokjin bây giờ biết cười, biết hát, biết để tâm tới mùi vị của đồ ăn dù là đạm bạc hay cao lương vị mỹ...

Seokjin bây giờ biết dịu dàng dừng chân, nâng lên một nhánh hoa bên đường đã sớm dập nát vì giông bão, dù khi đó hẳn có đang thong dong trên chiếc xe ngựa dát vàng của mình.

Chẳng ai làm được điều đó trước đây, khiến hấn một lòng thay đổi. "Ngoài nàng..."

Nhưng nàng của hấn chẳng còn tồn tại trên thế gian này nữa rồi. Nàng rời xa hấn, mang theo nỗi đau tột cùng, cả giọt nước mắt mà hấn thề thốt chỉ vì nàng mà rơi...mất mát nàng để lại cho hấn, chẳng thể đếm bằng lời nữa.

"Seokjin, kiếm của con càng ngày càng sáng!"

Ngồi ở chiếc bàn khắc hình phượng phía đối diện, thái hậu Kim nheo lấy đôi mày buồn nờ nọ cười nhàn nhạt, tuy xanh xao thế mà ở bà ta lại ung dung tỏa ra khí chất của vị nữ tử mang vẻ đẹp một thời khuynh quốc khuynh thành.

"Kiếm bình thường sẽ chẳng sáng thế đâu, chỉ có kiếm vương qua máu người của con mới rực rỡ như vậy thôi!"

Seokjin một mực chỉ nhìn kiếm, lại vô tình hay hữu ý mà nhếch môi cười khinh miệt.

"Đã bao năm con vẫn chưa quên được chuyện cũ sao con?"

"Phản bội là phản bội, con yêu người ta đến ngu si, người ta lại vì tình mà phản bội con. Con nâng niu cây kiếm người ta tặng, đến một lúc lại phải dùng nó để kết liễu đời người ta...vì người ta muốn được giải thoát khỏi con. Mẫu hậu, người xem, trông con giống quái vật lắm sao? Đến người ta còn khiếp sợ con, dù con yêu người ta đến hóa dại rồi?"

Thế mới nói, tình của chàng chỉ chàng biết, nàng vô tình, nàng không biết lại làm chàng thêm đau.

Ngọc trong băng, vì yêu mà tan chảy.

Băng trong ngọc, biết tan rồi sẽ chẳng còn chi.

Thế mà vẫn yêu?

Dại khờ...

Bạn đang đọc truyện *Fic Ngắn Của Bangtan Và Army* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.